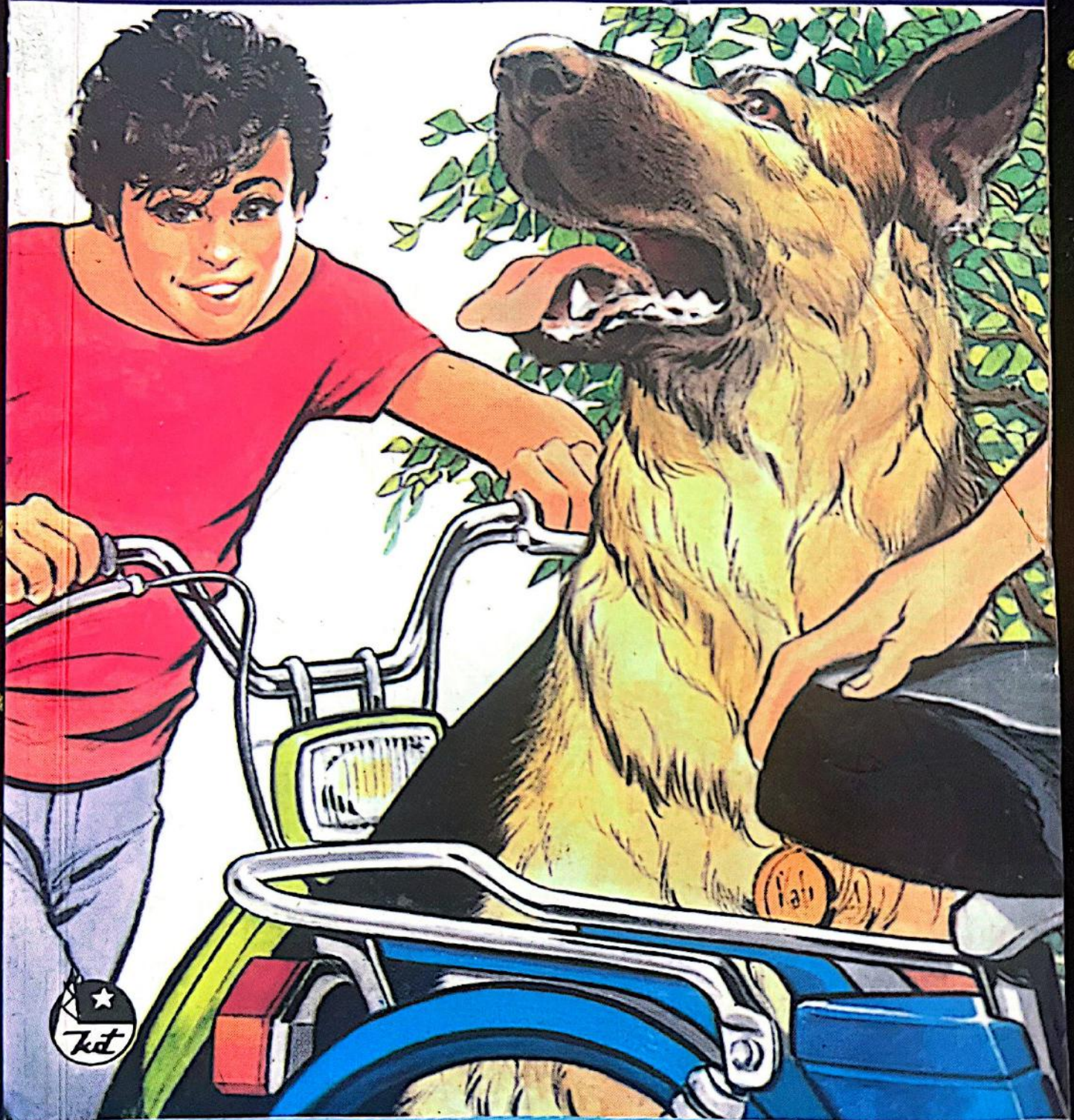

PAUL - JACQUES BONZON

SÁU NGƯỜI BẠN ĐỒNG HÀNH VÀ...

...VỤ MẤT TÍCH Ở MONTÉLIMAR

PAUL - JACQUES BONZON

**SÁU NGƯỜI BẠN ĐỒNG HÀNH
VÀ
VỤ MẮT TÍCH Ở
MONTÉLIMAR**

CUỘC PHIÊU LƯU THỨ HAI MƯƠI HAI

LAN ANH và PHƯƠNG TÚ
dịch

NHÀ XUẤT BẢN KIM ĐỒNG
HÀ NỘI - 1997

MỤC LỤC

• TIDOU, thủ lĩnh	5
• MADY, nữ tiên tri	6
• TONDU, giác đầu	7
• GUILLE, nghệ sĩ	8
• GNAFRON, hề xiếc	9
• BISTÈQUE, đầu bếp	10
• KAFI, đấu sĩ - vệ sĩ	11
<i>Một</i> : Một hành khách đi lậu	12
<i>Hai</i> : Lời rao trên đài phát thanh	28
<i>Ba</i> : Lá thư gửi từ Troyes	43
<i>Bốn</i> : Lần theo dấu vết	66
<i>Năm</i> : Trục giác của Mady	85
<i>Sáu</i> : Bí mật của Húng Quế	101
<i>Bảy</i> : Cuộc rượt đuổi	124
<i>Tám</i> : Phiên tòa	147

...Vụ mất tích ở Montélimar

TIDOU, THỦ LÃNH

14 tuổi rưỡi, anh cả trong một gia đình thợ thuyền, chủ nhân của con chó lai sói lông đen Kafi và là sếp sòng của nhóm "Sáu người bạn đồng hành". Tidou gốc người miền Nam nước Pháp, tóc đen, mắt sáng, rất đẹp trai, luôn mang trong mình dòng máu phiêu lưu, muốn khám phá đến tận cùng bí ẩn của sự việc, để mang lại công bằng, đạo lý cho những con người không phương tiện vệ.

Là một người thẳng tính đến mức nóng nảy, Tidou luôn quyết đoán hành động. Ánh mắt của hắn chỉ dịu lại khi bắt gặp ánh mắt nhắc nhở của Mady, vì cô bé hắn sẵn sàng hy sinh cả bản thân mình. Tidou quả xứng đáng với danh hiệu thủ lĩnh của Sáu người bạn đồng hành.

MADY, NỮ TIÊN TRI

Sắp 14 tuổi, rất duyên dáng với mái tóc màu nâu sẫm, mắt đen, nước da bánh mật... Tạo hóa đã ban tặng cho cô bé xinh đẹp này sự phán đoán mãnh liệt và trực giác tuyệt vời.

Ngoài nét xinh xắn trời cho, Mady còn được các chiến hữu phong tặng biệt hiệu "Nữ Tiên Tri" bởi giác quan thứ sáu của một nữ thám tử.

Thường song hành bên cạnh Tidou, cô bé nổi lên như một nhà hòa giải thông minh và góp phần quyết định trong mọi hành động khi đặc vụ đi vào bế tắc. Mady là một báu vật mà thượng đế ban phát cho nhóm 6 người.

TONDU, GIÁC ĐẤU

15 tuổi đúng, Tondou chỉ cần bỏ chiếc mũ bê-rê ra là giống y chang một dũng sĩ giác đấu La Mã với cái đầu trọc lóc không một sợi tóc dính da bởi căn bệnh hiểm nghèo thời bé. Mặc kệ bạn bè thắc mắc với cái đầu trọc của mình, Tondou tình cờ trong vai trò một "giác đấu". Lớn tuổi nhất, biết đâm dáo, biết sửa chữa máy móc, xe cộ như một kỹ sư cơ khí, và nhất là biết liệu tình lúc cần thiết. Bằng phong cách đặc biệt của mình, Tondou là kẻ duy nhất trong băng có thể "làng hình" dễ dàng trong đám xã hội đen.

GUILLE, NGHỆ SĨ

Sắp 15 tuổi, không thể lẫn lộn với ai bởi mái tóc đỏ độc đáo của mình. Là một thành viên chính thức từ những ngày đầu thành lập, chàng thám tử bất đắc dĩ Guille đến với băng nhóm với cây kèn Armonica trên môi và những bài thơ trong đầu.

Tối kỵ với bạo lực, Guille đặt một chân dưới đất và một chân lên... mây, lãng mạn hóa mọi cuộc phiêu lưu nguy hiểm, trong bất cứ trường hợp nào cũng là nghệ sĩ giang hồ lãng tử.

Nhưng có một điều chắc chắn, Guille là nghệ sĩ - hiệp sĩ chứ không phải nghệ sĩ của thánh phòng.

GNAFRON, HỀ XIẾC

13 tuổi rưỡi, còi xương bẩm sinh, tóc đen như lông quạ, rồi nùi đến nổi những cái lược phải chào thua không cách nào chải được.

Theo truyền thuyết, Gnafron là tên một nhân vật đóng giày trong sân khấu múa rối Pháp, trong khi Gnafron của chúng ta trên thực tế cư ngụ trong một cư xá có hiệu đóng giày, thế là coi như chết luôn tên... cứng còm.

Tuy nhiên với bạn bè, Gnafron không hề là "thợ giày" chút nào. Nó nổi tiếng là "Hề Xiếc" bởi ngoài hình dáng gây cười bên ngoài ra, nó còn là cây tiêu lâm số một của cả nhóm và... cực kỳ dai lâu cá. Sự ma lanh thiên phú của nó luôn luôn gây bất ngờ cho các đặc vụ của Sáu người bạn đồng hành.

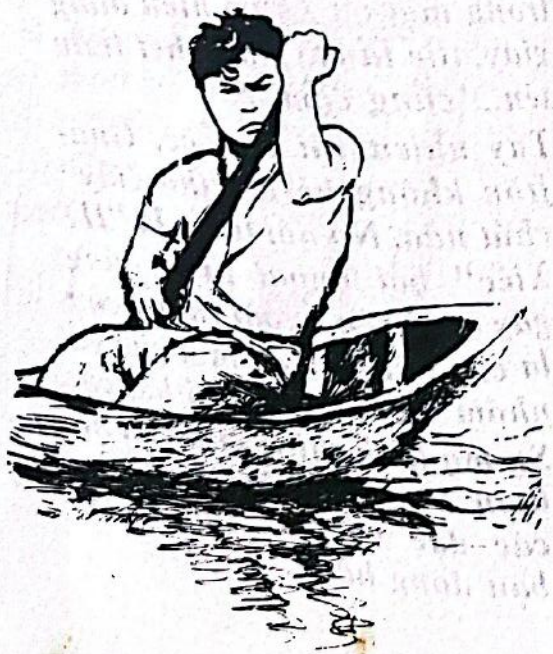
BISTÈQUE, ĐẦU BẾP

Hơn 14 tuổi, tóc hạt dẻ, thấp lùn, má đỏ môi hồng mặt... bánh bao nhưng còn lâu mới là con gái như Mady cho dù mang tên Bít tết.

Sở dĩ cu cậu bị đánh biệt hiệu như vậy cũng vì ông bố thân sinh ra nó là chủ nhân một cửa hàng thịt chế biến, mà trong đó các món bít tết, xúc xích bao giờ cũng được khách hàng có "tâm hồn ăn uống" ưa chuộng.

Bistèque là thủ quỹ kiêm hau can của cả nhóm, chuyên cung cấp chất đạm cho các bạn sau những cuộc điều tra căng thẳng thân kinh.

Có điều trong những cuộc mạo hiểm, đối với bọn bất lương, Bistèque khó xơi hơn bất cứ một... miếng BISTEQUE (bít tết) nào.

KAFI, ĐẦU SĨ - VỆ SĨ

Gốc gác từ hoang mạc của một xứ Ả Rập xa xôi, Kafi có nguồn cội kỳ dị ngay lúc còn nằm trong bụng mẹ cho đến khi lưu lạc giang hồ sang miền Nam nước Pháp.

Với đôi tai dựng đứng, lưỡi thè lè, lông đen, đuôi rậm, bốn bàn chân đỏ như lửa, Kafi đúng là sản phẩm của hai dòng máu cha sói, mẹ chó nhà. Từ khi được cậu chủ Tidou nuôi nấng và dạy dỗ làm chó săn chuyên nghiệp, Kafi chưa bao giờ làm thất vọng nhóm Sáu người. Nó trung thành hết mực với Tidou, yêu quý Mady như người chủ thứ hai và là đại hung thần lúc ẩn lúc hiện làm bọn tội phạm kinh hồn táng đờm.

Kafi là một "thám tử bốn chân" siêu hạng.

Một

Một hành khách đi lậu

Mặt trời chói lọi đang phóng những tia lửa xuống mặt đường nhựa, nóng đến nỗi lớp hắc ín chảy ra, sôi lên từng chỗ.

- Nghỉ một chút đi! Nóng quá! - Mady năn nỉ.

Vua Còi, theo thường lệ, dẫn đầu cả bọn. Hắn làm bộ không nghe, rán chạy thêm một đoạn nữa, nhưng rồi cũng tấp vào bờ đường, dưới một bóng cây. Không chờ xe tắt máy, Kafi đã nhảy ra khỏi rơ-môóc.

...Vụ mất tích ở Montélimar

- Tớ chưa bao giờ nghĩ là trời có thể nóng như thế này. - Bistèque cầu nhàu, hắn đang nằm dài ra trên mặt đất. - Tidou có lý khi kêu Montélimar là Miền-Nam-Nắng-Cháy. Trời đất! Liệu tụi mình có đủ sức làm việc ở cái đất hoả diệm sơn này không?

Làm việc! Đúng là bọn chúng tới Montélimar để làm việc. Tại cái thị trấn nổi tiếng khắp nước Pháp với món kẹo nu-ga này, Tidou có một ông cậu làm ở Công ty Hoả xa Quốc Gia, tên Marius Plantevigne. Hai tuần trước hắn đã gửi thư nhờ ông tìm giùm bọn hắn việc làm thêm trong mùa hè.

Đây là lần đầu tiên Sáu người bạn nghĩ tới chuyện làm thêm để kiếm tiền trong kỳ nghỉ hè. Bọn chúng có lý do chính đáng: nửa tháng trước, một tai nạn trời đánh đã xảy tới với thằng Guille, bạn chúng. Hắn đang phóng xuống sườn dốc danh tiếng của khu đồi Chũ Thập Hung trên chiếc xe gắn máy mới tinh thả hết ga, thì thành linh đứt thắng. Hắn chỉ kịp nhảy ra khỏi xe ngay trước khi chiếc xe đâm thẳng vào một gian hàng gốm

sứ. Guille nằm thẳng cẳng giữa một đồng miêng sứ, còn chiếc xe cong queo rúm ró như một đồng sắt phế liệu. Xui hơn nữa là hấn chưa kịp bảo hiểm tai nạn, nên hấn lãnh đủ việc bồi thường thiệt hại cho chủ tiệm, đó là chưa nói tới chuyện sửa xe. Số tiền phải móc ra không nhỏ. Vì vậy cả bọn đã quyết định tài trợ cho hấn bằng cách làm thêm để kiếm tiền trong mấy ngày hè.

Vậy là giờ đây chúng ngồi nghỉ dưới bóng cây, chuyền tay nhau cái lược nhỏ của Mady để lập lại một chút trật tự cho mớ tóc rối bù vì gió của chúng - trừ Tondou, dĩ nhiên!...

Nghỉ một lúc, cả bọn lại nhảy lên xe, và Kafi lại phóng vô rơ-móc. Nửa giờ sau cả bọn băng qua sông Rhône trên chiếc cầu cũ kỹ có tên là Tảng Đá Phi Châu để tránh kẹt xe ở quốc lộ 7, rồi chạy dọc theo vùng ngoại ô Montélimar. Tidou đi trước dẫn đường.

Không bao lâu, hấn tấp xe lại trước một căn nhà nhỏ có gắn bảng chữ: "Trại Bạch Dương", giữa một khu vườn rộng trồng toàn bạch dương.

- Marius! Bọn nó tới rồi!

Một người phụ nữ kêu to lên và chạy tới cổng. Đó là bà mẹ Valérie. Cậu Marius cũng bước ra ngay. Ông khoảng 50, đầu hói, vẻ cởi mở đặc biệt của dân miền Nam, vốn nổi tiếng hiếu khách.

Cả bọn bước vào trong vườn và Kafi làm đủ trò để tỏ vẻ vui mừng, mặc dù nó gặp họ chỉ hai ba lần.

- Con chó dễ thương thiệt. - Mẹ Valérie kêu lên. - Nó nhận ra mình liền.

Rồi bà nói với Tidou:

- Giới thiệu mấy đứa bạn cháu cho mẹ coi! Mặt mày đứa nào ngó cũng dễ thương không thua gì con chó này.

Bà chợt nhận ra mình lỡ lời, dừng lại, rồi phá lên cười. Bọn nhỏ cười theo.

Sau màn giới thiệu từng đứa, bà mẹ hỏi thăm:

- Còn thằng bạn bị thương của cháu? Nó ra sao rồi?

- Dạ, đỡ nhiều rồi, chắc sắp ra viện. Hấn phải ở nhà tĩnh dưỡng... Cậu Marius, cậu tìm được việc cho bọn cháu chưa ạ?

- Tất nhiên là được! Ở đây có việc cho tất cả mọi người. Hai chỗ ở xưởng kẹo nuga... hai chỗ ở xưởng sửa xe trên Quốc lộ 7.

Rồi ông quay về phía Mady:

- Việc của cháu còn ngon hơn nữa. Bà bán kẹo nuga trên xe lửa bị bình, con nhỏ thay bà cũng bình luôn. Như vậy cháu sẽ thế chun cho con nhỏ vừa thế chun, được không?

- Dạ, tuyệt vời. - Mady đáp. - Cháu rất thích xe lửa, hồi nhỏ cháu cũng rất thích chơi bán hàng. Khi nào cháu bắt đầu?

- Ngày mai, nếu cháu muốn... Mấy thằng nhỏ kia cũng vậy, cậu đã nói với...

Nhưng bà vợ cắt ngang:

- Thôi chút nữa rồi kể. Món trứng đánh bung của tôi xẹp hết bây giờ.

Họ cùng ăn món đặc sản đó một cách ngon lành. Vốn là một phụ nữ chu đáo, bà Valérie xếp đặt chỗ ngủ ngay tức khắc. Mady sẽ ngủ ở căn phòng trống trên gác, còn bọn con trai thì tha hồ cắm trại trong vườn, dưới các tàng cây bạch

dương. Chúng cũng tha hồ dùng vòi nước tưới cây để tắm rửa.

- A! Sắp nhỏ! - Ông Marius vừa xoa tay vừa nói. - Mấy cháu về đây cậu mừng lắm! Nhà càng đông càng vui, mà cậu lại khoái chơi với đám trẻ. Cậu mong là mấy cháu sẽ thích Montélimar... Chỉ có điều đáng tiếc là ở đây ít trò giải trí quá. Đây là một thị trấn yên tĩnh, yên tĩnh đến nỗi không có gì xảy ra. Các cháu đừng có hy vọng kiếm được đặc vụ nào.

Ông Marius lẩm. Một chuyện không thể tin được đang chờ Sáu người bạn ngay khi chân ướt chân ráo tới đây...

*

Từ mấy hôm nay Tidou và Tondou làm việc tại xưởng sửa xe có cái tên độc đáo là Xa-Cảng-Xe-Tải-Nặng. Đứa nào cũng lấy làm khoái chí, nhất là Tondou, hắn thích bất cứ cái gì có dính dáng tới cơ khí. Chủ xưởng, ông Césarin, một con người vui tính như cậu Marius, giao cho

chúng việc đổ xăng, vá ruột xe. .. thậm chí đôi khi còn lật rau hoặc đi mua vật, bởi vì ông có một cửa tiệm ăn nhỏ nằm kế bên xưởng.

Sáng hôm đó, hai đứa dang lúi húi thay lốp xe, một công việc nặng nhọc. Chúng vật lộn với cái lốp xe to tướng, rần sức kéo nó ra khỏi vành sắt. Kafi nãy giờ đứng nhìn chúng làm, bỗng lững thững bỏ đi xa.

- Kêu nó lại đi, Tidou. - Tondou nói. - Nhiều khi khách thấy nó sẽ bỏ đi chỗ khác, vì ngại ông Césarin không thích đâu...

Cuối cùng bọn chúng lôi ra được một cây đinh dài đã chọc thủng lốp xe. Bọn chúng hì hục vá rồi hè nhau đẩy bánh xe tới chỗ máy bơm. Xong xuôi, trong lúc Tidou đang kiểm tra lại độ căng thì Tondou lên tiếng:

- Coi Kafi kia, nó cứ luẩn quẩn ở chiếc xe tải lớn đằng kia. Hình như nó đánh hơi thấy cái gì.

Tidou huýt gió. Con chó chạy về nhưng lại cắn lấy tay áo cậu chủ lôi đi như muốn nói:

- Nè, tới đây coi đi, Tidou!

Nó lì đến nỗi hai đứa phải đi theo. Đó là một chiếc xe tải lớn kéo theo một xi-téc xăng. Buồng lái không có người. Chắc tài xế đi ăn cơm. Kafi chui xuống gầm xe và đánh hơi cái thùng sắt được cột dưới gầm bằng mấy sợi xích sắt như người ta thường thấy ở nhiều xe tải hạng nặng.

- Có cái gì đây! - Tondou nói. - Chui xuống coi thử.

Hai đứa chui xuống gầm xe, nhìn vào trong thùng. Chúng thấy lơ mờ một bóng người co quắp trong thùng, hình như đang ngủ. Bên cạnh là một túi xách nhỏ. Tondou vô ý dụng mạnh vào thùng xe, người kia choàng tỉnh ngay lập tức.

- Cái gì vậy ? Tôi đang ở đâu ?...

Ngạc nhiên làm sao! Đó là một thằng bé chừng 13, 14 tuổi, tóc vàng, vẻ mặt hoảng hốt. Nó lặp lại:

- Đây là đâu ?

- Montélimar. - Tidou trả lời.

Thằng nhỏ giật mình gương mặt nó thay đổi hẳn.

- Montélimar à? Anh nói thiệt chứ?... Té ra
tôi rồi à?

Nó chui ra khỏi thùng xe, quơ lấy vali rồi
không nói một tiếng, cầm đầu chạy thẳng. Hai
người đàn ông sốt nhìn nhau.

- Cái thằng quá giang kiểu kỳ cục! - Tondu
nói. - Cậu có thấy vẻ mặt hoảng hốt của nó
không? Tại sao nó phải chui vô thùng một cách
lạ đời vậy, trong khi xin đi nhờ xe đâu có khó?...
Hai đàn ông nhìn theo dáng xiêu vẹo của thằng
đang chạy dọc theo hàng cây ngoài đồng.

- Nó có vẻ không biết đi về đâu nữa! - Tidou
hỏi. - Kỳ thiệt, phải hỏi cho rõ mới được.
Và bạn quay qua con chó:

- Đợi nó lại, Kafi! Không được cắn nó. Nhưng
thằng đó nó thoát!

Kafi phóng liền, nó đã quen rượt những kẻ
chạy. Chỉ trong giây lát nó đã bắt kịp thằng
đang chạy đang hoảng sợ núp sau một thân cây.
Hai người đàn ông vội vàng chạy lại. Thằng nhỏ mặt
màu xám.

tái mét cứ nhìn chòng chọc vào Kafi đang nhe
bộ răng trắng nhớn ra dọa nó.

- Cậu đừng sợ, nó không cắn đâu. - Tidou nói.
- Tại sao cậu bỏ chạy?

Thằng bé vẫn đứng núp sau thân cây, tay xách
túi. Nó cao gần bằng Tondu, mặc bộ comple cát
rất khéo bằng vải tuyết-xo, sơ mi trắng. Tóm lại,
nó không có một chút gì bụi đời của những đứa
lang thang xin quá giang dọc xa lộ.

- Tại sao mấy anh lại thả chó ra rượt tôi? -
Nó hỏi bằng một giọng chưa hoàn hồn.

- Đúng rồi... nhưng tại vì cậu bỏ chạy. Cậu
có bị... kẹt chuyện gì không? Lẽ ra cậu có thể
xin quá giang rồi ngồi cùng buồng lái với tài xế.
Chắc họ không từ chối đâu.

- Không... Không thể được.
- Tại sao?

- Tôi không nói được. Mấy anh làm ơn cho
tôi đi đi!

- Cậu định đi đâu? Phía này chỉ có vườn cây,
toàn vườn cây... Và sau đó là sông Rhône.

Thằng nhỏ cúi đầu không đáp, điệu bộ hết sức thâm nã. Thành linh nó rút bóp, lôi ra tờ 100 frăng chìa cho hai đứa:

- Máy anh cầm đi. Rồi cho tôi đi.

Tidou và Tondou kinh ngạc đến nỗi cứ đứng trố mắt ra.

- Cậu sao vậy ? Có phải cậu không muốn ai biết là cậu ở đây phải không ?

- Tôi xin thề là tôi không có làm điều gì xấu hết. Nhưng mấy anh đừng hỏi nữa. Tôi không thể trả lời được.

Yên lặng một lúc. Thấy Tondou đang nhìn cái vali nhỏ của mình, nó vội nói:

- Để tôi mở cho mấy anh coi. Đây, chỉ có vài bộ áo quần, vài cái khăn mặt với một ổ bánh mì thôi.

- Cậu giàu như vậy, tại sao cậu không đi xe lửa ? - Tondou hỏi.

- Tôi không giàu. Tôi chỉ có tờ 100 frăng này thôi.

Thằng nhỏ lại đưa tiền cho bọn tớ lệ.

Thằng nhỏ lại im lặng. Nó có vẻ bị kiệt sức, nắm lấy thân cây cho khỏi té.

- Tại sao mấy anh lại rượt theo tôi? Tôi xin hứa danh dự, tôi không có làm điều gì xấu hết.

- Vậy thì tại sao? - Tidou nói bằng một giọng
- Nói đi! Bọn tớ hứa giữ kín cho cậu.

Thằng nhỏ trả lời, thằng nhỏ nắm lấy tay Tidou
nước mắt lưng tròng. Thành linh có
Césarin. Chúng quay đầu về hướng

Đừng bắt tôi về gara! - Thằng nhỏ van lơn.
Tôi không muốn gặp mấy ông tài xế.

Thằng nhỏ run lấy bẫy. Tidou và Tondu đưa
tay ra nắm lấy nhau. Thằng nhỏ tội nghiệp thật!
nó tới Montélimar để làm gì đâu
tôi cũng tới bọn chúng.

Cậu đi đi. - Tidou nói. - Tội này
không ai dám bắt.

Thằng nhỏ hiểu Kafi:

- Để cho hấn đi, Kafi.

Thằng nhỏ nở nụ cười yếu ớt như để cảm ơn,
rồi không nói một tiếng, nó lại cầm cổ chạy băng
qua đồng. Hai người bạn nhìn theo nó một hồi
rồi quay trở về.

Hai người tài xế xe tải vẫn còn ngồi trong
quán.

- Vô đó thử coi. - Tondu đề nghị.

- Nhớ đừng nói gì hết nghe. - Tidou dặn.

Hai đứa bước vào phòng ăn nhỏ, nơi hai bác
tài vừa mới kết thúc một bữa ăn khách xù của dân
chạy đường dài. Hai đứa bạn kiểm soát bắt chuyện.
Hai ông tài cũng chỉ đợi dịp để ba hoa sau bữa
ăn. Họ cho biết là họ từ thành phố Troyes chạy
qua đây mỗi tuần, để xuống lấy xăng ở vùng
Berre gần Marseille. Họ chỉ mới dừng lại một
chút dầu đó ở Saône-et-Loire để thay bugi.

Tidou và Tondu kết luận: thằng nhỏ đã lên
núp trong thùng sắt tại thành phố Troyes. Không
biết nó từ đó đi, hay từ một chỗ khác xa hơn?

Câu chuyện này đã gây một ấn tượng mạnh
cho hai đứa, đến nỗi suốt ngày chúng chỉ nghĩ

- Vậy tại sao cậu lại đưa tiền cho bọn tớ lệ dữ vậy ?

Thằng nhỏ lại im lặng. Nó có vẻ bị kiệt sức, phải bấu lấy thân cây cho khỏi té.

- Tại sao mấy anh lại rượt theo tôi ? Tôi xin hứa danh dự, tôi không có làm điều gì xấu hết.

- Vậy thì tại sao ? - Tidou nói bằng một giọng ôn tồn. - Nói đi! Bọn tớ hứa giữ kín cho cậu.

Thay vì trả lời, thằng nhỏ nắm lấy tay Tidou siết chặt, nước mắt lưng tròng. Thành linh có tiếng ông Césarín. Chúng quay đầu về hướng tiếng gọi.

- Đừng bắt tôi về gara! - Thằng nhỏ van lơn. - Tôi không muốn gặp mấy ông tài xế.

Người nó run lẩy bẩy. Tidou và Tondou đưa mắt dò hỏi ý nhau. Thằng nhỏ tội nghiệp thật! Nói cho cùng, nó tới Montélimar để làm gì đâu có liên quan tới bọn chúng.

- Thôi được. Cậu đi đi. - Tidou nói. - Tụi này không nói với ai đâu.

Rồi hắn biểu Kafi:

- Để cho hắn đi, Kafi.

Thằng nhỏ nở nụ cười yếu ớt như để cảm ơn, rồi không nói một tiếng, nó lại cắm cổ chạy băng qua đồng. Hai người bạn nhìn theo nó một hồi rồi quay trở về.

Hai người tài xế xe tải vẫn còn ngồi trong quán.

- Vô đó thử coi. - Tondou đề nghị.

- Nhớ đừng nói gì hết nghe. - Tidou dặn.

Hai đứa bước vào phòng ăn nhỏ, nơi hai bác tài vừa mới kết thúc một bữa ăn khách xù của dân chạy đường dài. Hai đứa bạn kiếm có bát chuyện. Hai ông tài cũng chỉ đợi dịp để ba hoa sau bữa ăn. Họ cho biết là họ từ thành phố Troyes chạy qua đây mỗi tuần, để xuống lấy xăng ở vùng Berre gần Marseille. Họ chỉ mới dừng lại một chút đâu đó ở Saône-et-Loire để thay bugi.

Tidou và Tondou kết luận: thằng nhỏ đã lén núp trong thùng sắt tại thành phố Troyes. Không biết nó từ đó đi, hay từ một chỗ khác xa hơn ?

Câu chuyện này đã gây một ấn tượng mạnh cho hai đứa, đến nỗi suốt ngày chúng chỉ nghĩ

tới chuyện đó. Đến giờ nghỉ buổi trưa, chúng Kafi trở lại cánh đồng, để thử coi thành nhỏ sao. Than ôi, con đường chạy mất hút giữa vườn cây, chỉ có điều thành nhỏ không biết đi về đâu, vì rất nhiều lần nó đổi hướng.

Ngồi vào bàn ăn tối hôm đó, bọn chúng lại câu chuyện. "Chuyên viên bán kẹo nugat Bistèque tỏ vẻ nghi ngờ.

- Sao? Hấn núp dưới thùng xe, rồi hấn chồm trốn, hấn đưa tiền cho mấy cậu, và mấy cậu yên à? Ít nhất mấy cậu phải dắt hấn tới mất ông tài xế để hỏi cho rõ chứ?

Mady ngồi yên, bối rối. Cô biết rõ tính Tidou và Tondu. Cả hai không phải là đứa dễ bị mắc lừa.

- Hấn ra sao, Tidou? - Cô hỏi.

- Tớ thấy hấn có vẻ dễ thương. Chắc chắn không đóng kịch. Hấn có vẻ khổ sở thiệt sự.

Cậu Marius ngồi nghe, gật gù, tay mân mê cằm.

- Kể ra cũng lạ thiệt. Nó tới đây làm gì khi nó có vẻ như không quen biết ai hết. Có lẽ nó tính đi xa hơn nữa.

...Vụ mất tích ở Montélimar

- Không. Không phải đâu cậu. - Tidou nói. - Khi hấn nghe tụi cháu nói đây là Montélimar, nó giật mình và chui ra khỏi thùng xe liền.

- A, vậy là nó biết chiếc xe sẽ dừng lại thị trấn này.

Mọi người suy nghĩ. Có phải tại vì ánh mặt trời gay gắt của miền Nam mà câu chuyện nhỏ nhặt này thành ra quan trọng? Hay tại vì đời sống ở thị trấn này quá bình lặng?

- Trời đất ơi! - Cậu Marius vừa kêu lên vừa quay qua phía Mady. - Bây giờ cậu mới tin là mấy đứa cháu "thu hút" chuyện phiêu lưu, không khác gì mặt trời thu hút hoa hướng dương cả.

Hai

Lời rao trên đài phát thanh

Tàu chuyển bánh, Mady đứng lại kiểm hàng 3 gói nuga bự, 5 gói nhỏ, 12 thẻ!... Tất cả bán trong vòng 5 phút. Chuyến tàu vừa rồi là một chuyến tàu nhanh từ Paris tới. Lúc nào cô cũng bán chạy với mấy chuyến tàu này. Còn 2 giờ nữa mới tới chuyến tàu nhanh kế tiếp... Khách từ xa tới thích nuga hơn là người ở gần.

Cô đi bằng qua quảng trường tới công viên, nơi cô thường ngồi nghỉ trong những giờ rảnh. Cô ngồi xuống một ghế đá và đưa khăn lên lau trán. Trời quá nóng. Rồi cô lại nghĩ tới thằng nhỏ

...Vụ mất tích ở Montélimar

hồi sáng. Vốn dễ chạnh lòng, Mady tự hỏi tại sao hần lại bỏ nhà đi. Phải chăng hần bị gia đình bạc đãi?... Hay hần đã phạm một tội nào đó nên phải bỏ trốn?... Nhưng tại sao lại chọn Montélimar, xa dữ vậy?

Dòng suy nghĩ của cô bị cắt ngang bởi vì Húng Quế đã tươi cười bước tới. Đó là một cô bé nhỏ tuổi hơn Mady, chuyên cho con nít thuê xe đạp ở công viên. Hai đứa đã làm quen với nhau nhân một tai nạn nhỏ. Một chú nhóc thuê xe đã tông nhằm Mady làm trầy mắt cá cô. Người cho thuê xe đã vội vã chạy tới xin lỗi và đắp băng cho Mady. Sau đó chúng thân nhau ngay lập tức.

Húng Quế đã kể Mady nghe là nó phải làm việc sớm để giúp đỡ bà mẹ goá và hai đứa nhỏ khác. Nó có cái tên ngộ nghĩnh và dễ thương này vì nhà nó ở trên đường Bách Lý Hương - tiếng miền Nam để chỉ rau húng quế.

Bọn chúng chuyện trò một lúc rồi Húng Quế đứng dậy khi hai người khách tí hon chạy tới thuê xe. Mady cũng trở về sân ga bán kẹo.

Hai

Lời rao trên đài phát thanh

Tàu chuyển bánh, Mady đứng lại kiểm hàng: 3 gói nuga bơ, 5 gói nhỏ, 12 thẻ!... Tất cả bán trong vòng 5 phút. Chuyến tàu vừa rồi là một chuyến tàu nhanh từ Paris tới. Lúc nào cô cũng bán chạy với mấy chuyến tàu này. Còn 2 giờ nữa mới tới chuyến tàu nhanh kế tiếp... Khách từ xa tới thích nuga hơn là người ở gần.

Cô đi băng qua quảng trường tới công viên, nơi cô thường ngồi nghỉ trong những giờ rảnh. Cô ngồi xuống một ghế đá và đưa khăn lên lau trán. Trời quá nóng. Rồi cô lại nghĩ tới thằng nhỏ

...Vụ mất tích ở Montélimar

hồi sáng. Vốn dễ chạnh lòng, Mady tự hỏi tại sao hán lại bỏ nhà đi. Phải chăng hán bị gia đình bạc đãi?... Hay hán đã phạm một tội nào đó nên phải bỏ trốn?... Nhưng tại sao lại chọn Montélimar, xa dữ vậy?

Dòng suy nghĩ của cô bị cắt ngang bởi vì Húng Quế đã tươi cười bước tới. Đó là một cô bé nhỏ tuổi hơn Mady, chuyên cho con nít thuê xe đạp ở công viên. Hai đứa đã làm quen với nhau nhân một tai nạn nhỏ. Một chú nhóc thuê xe đã tông nhầm Mady làm trầy mắt cá cô. Người cho thuê xe đã vội vã chạy tới xin lỗi và đắp băng cho Mady. Sau đó chúng thân nhau ngay lập tức.

Húng Quế đã kể Mady nghe là nó phải làm việc sớm để giúp đỡ bà mẹ goá và hai đứa nhỏ khác. Nó có cái tên ngộ nghĩnh và dễ thương này vì nhà nó ở trên đường Bách Lý Hương - tiếng miền Nam để chỉ rau húng quế.

Bọn chúng chuyện trò một lúc rồi Húng Quế đứng dậy khi hai người khách tí hon chạy tới thuê xe. Mady cũng trở về sân ga bán kẹo.

- Kẹo nuga!... Kẹo nuga Montélimar đây!...

*

Khi chuyển tàu nhanh cuối ngày chuyển bánh, cô trở về Trại Bạch Dương. Sau bữa ăn, bọn chúng quyết định đi dạo một vòng quanh phố chơi. Trời sắp tối khi cả bọn ra khỏi Trại Bạch Dương và lang thang trên những con đường giờ đây đông nghịt người hóng mát. Chúng đi qua vòm cổng quảng trường Thánh Martin, rồi dọc theo đại lộ, tới tận cây cầu đá ở phía Nam thị trấn. Trên đường về, chúng lại băng qua công viên, nhìn thấy quây gỗ chứa xe đạp con của Húng Quế. Tối nửa đêm, chúng mới về nhà. Cậu mợ của Tidou đã ngủ. Mady cởi dép, bước rón rén vào căn phòng vốn của cô con gái lớn trong gia đình, giờ đây đã theo chồng sống ở thành phố Nim. Còn bọn con trai chui vô lều đang cắm ngoài vườn, cùng với Kafi.

Dù đi ngủ trễ, 8 giờ sáng hôm sau bọn chúng đã thức dậy. Cậu Marius đi làm cà từ lúc 3 giờ

...Vụ mất tích ở Montélimar

sáng, và mợ Valérie đã đi chợ. Mấy đứa con trai, vừa tắm xong thì bà trở về với chai sữa tươi cùng với một tờ báo.

- Nè, mấy cậu, tới coi! - Mady kêu lên sau khi liếc qua cột tin tức địa phương.

Cả bọn vội vàng chạy tới chỗ cô. Mady đọc lớn:

"Tối qua, khoảng gần nửa đêm, một vụ trộm đã xảy ra tại xóm Tây. Lợi dụng chủ nhà đang nghỉ mát ở Tây Ban Nha, kẻ trộm lẻn vào và lấy cắp một số đồ vật có giá trị. May sao, một người hàng xóm tình cờ bật đèn bấm lên, kẻ trộm đã bỏ chạy. Theo lời nhân chứng, đây là một thiếu niên chừng 14, 15 tuổi".

- Tidou, cậu nghĩ sao? - Gnafron hỏi. - Không biết có phải là thằng đó không? Vụ trộm này xảy ra sau khi hán tới... Cậu nói hán đi về hướng Xóm Tây phải không?

- Phải. Nhưng đây là chuyện trùng hợp ngẫu nhiên thôi. Tớ cam đoan với cậu hán không phải là kẻ trộm.

- Biết đâu được. Tớ nghĩ là bọn mình nên báo cho cảnh sát để họ biết thêm.

- Tớ đã hứa là không nói gì hết. - Tidou nói.

- Bọn mình không thể tố cáo hắn được.

Mady không tham gia tranh cãi. Cô quay về phía mẹ Valérie:

- Xóm Tây có xa không mẹ ?

- À, phía bên kia sông, chừng 5 cây số.

- Nè, mấy cậu, trưa nay tụi mình đi qua đó thử coi rồi tính!...

Xóm Tây là một khu phố nhỏ với những mái ngói được phủ trắng một cách kỳ lạ như được phủ tuyết: lớp bụi của nhà máy xi măng gần đó! Bọn chúng đứng nhìn cái vila bị trộm, rồi qua hỏi thăm nhà người hàng xóm đã nhìn thấy tên trộm. Nhưng chủ nhân không có ở nhà. Gnafron thất vọng ra mặt... Trời vẫn nóng bức như hôm qua. Sáu người bạn tạt vào quán uống cà phê, nghỉ chân. Sau đó ai nấy trở về làm việc của mình. Buổi chiều bọn con trai lại ghé qua công viên chờ Mady. Bọn chúng nói chuyện một lát

rồi cùng về, bà Valérie đang đứng chờ chúng ngay ngạch cửa.

- Bọn cháu có về trễ quá không ? - Gnafron vừa nói vừa nhìn đồng hồ.

- Không phải. Mẹ có tin thằng nhỏ kia.

- Có phải nó là tên trộm không ?

- Không. Tidou à, cháu nói là chiếc xe tải xi tect từ Troyes tới phải không ?

- Dạ phải. Hai ông tài xế nói họ từ thành phố Troyes tới.

- Vậy thì đúng nó rồi.

- A, mẹ có thấy hắn sao ? - Mady kêu lên.

- Không. Nhưng hồi nãy, trong khi lật rau, mẹ có vặn radio nghe nhạc. Nửa chừng, người ta có đọc thông báo tìm người lạc. Mẹ có ghi lại để mấy cháu về coi đây.

Bà đi vào nhà bếp và lấy một tờ giấy trên tủ chén.

- Đây. Người ta thông báo cậu thiếu niên Ludo Barois, 14 tuổi, cao 1 thước 66, tóc vàng, mắt xanh, gương mặt dài, khi đi hình như mặc quần

xám và áo vét tuyết xo cùng màu. Ai thấy xin báo cho ông Duthéry, nhà số 57 đường Cánh Cung, thành phố Troyes, hoặc báo cho Sở cảnh sát thành phố...

Bà mợ đọc xong, Năm người bạn nhìn nhau sững sờ.

- Thôi, không còn nghi ngờ gì nữa... - Tidou nói. - Chính là hắn.

*

Đúng vậy, tất cả đã rõ. Chính hắn. Có lẽ hắn trốn nhà. Nhưng tại sao?

- Chà! - Ông Marius nói. - Montélimar chỉ là một chạng đường thôi. Chắc nó muốn đi phơi nắng ở Bờ Biển như mấy thanh niên ưa đi quá giang dọc đường quốc lộ, cứ đưa một ngón tay chỉ thẳng về phương Nam...

Tidou nói:

- Theo cháu thì không phải đâu. Nếu hắn muốn đi biển thì hắn đã ăn mặc khác rồi, và chắc

là đeo ba lô chứ không xách vali. Cháu vẫn cho là hắn nhắm tới Montélimar thôi.

- Có lẽ gia đình hắn có chuyện... không vui. Mady nói. - Thứ nhất, hắn họ là Barois mà người kiếm hắn lại họ Duthéry. Vậy đó không phải là ba hắn. Thứ hai, lời nhắn tin trên radio là: "khi đi hình như hắn mặc quần xám và áo vét"... Gia đình hắn không biết rõ hắn mặc bộ đồ nào thì rõ ràng họ chẳng quan tâm gì đến hắn. - Đúng lắm. - Tondou tán thành, hắn đã bị lý luận của Mady thuyết phục. Bà mợ Valérie thở dài:

- Không biết thì thôi... Còn đã biết thì phải làm sao coi cho được! Tidou à, hay mình gửi thư về Troyes đi.

Ngồi vào bàn, họ bàn về lá thư phải viết. Tất cả mọi người đều đồng ý gửi thư cho ông Duthéry nào đó, chứ không gửi cho Sở cảnh sát Troyes.

- Có lẽ ông viết thì hơn, ông Marius à. - mợ Valérie nói.

Tidou và Tondou cảm thấy nhẹ cả người. Lá thư đó giống như sự nuốt lời.

- Cậu à, có lẽ mình đừng nên nói tới vụ ăn trộm. - Tidou năn nỉ. - Chỉ nói là mình có thấy thằng bé ở trong cái thùng sắt của chiếc xe xitêc đã đậu lại Montélimar thôi...

- Dĩ nhiên, - Ông Marius nói. - cậu chỉ nói những gì cậu biết rõ.

Thư viết xong, ông Marius dặn Mady bỏ vào thùng thư ở nhà ga trước 4 giờ. Như vậy ngày mai nó sẽ tới Troyes.

Mady đem lá thư đi một cách miên cưỡng như thể cô làm một điều gì không phải. Lúc cô định nhét nó vào thùng thư, bất giác cô bỗng ngừng lại.

- Thôi khoan đã, miễn sao bỏ trước 4 giờ là được. - Cô tự nhủ.

Mady lại dứt thư vào túi rồi vào sân ga chờ chuyến tàu tốc hành Paris, chuyến tàu đắt hàng, như cô gọi. Sau đó cô trở lại công viên. Trời còn nóng hơn hôm qua nữa. Ngay cả ở trong công viên vẫn không mát hơn chút nào. Lũ con nít cũng uể oải không muốn đạp xe, chúng ngồi thờ

thần trên cát. Húng Quế rảnh tay không biết làm gì, xách mớ đồ len ra đan. Nhìn thấy Mady, nó cười với cô và chạy tới.

- Nóng quá! Tụi nhóc chê em rồi. Chắc chị không bán được gì. Người ta ưa uống nước hơn là ăn kẹo.

Mady trả lời lấy lệ. Cô vẫn nghĩ tới lá thư. Lâu lâu cô lại nhìn đồng hồ. Đã 4 giờ kém 15. Cảm thấy có lỗi với cậu Marius, cô đứng dậy chạy tới nhà ga. Rồi tựa như làm một điều lén lút, Mady nhét lệ lá thư vào trong thùng. Xong xuôi, cô đứng đợi chuyến tàu kế tiếp trước khi về lại công viên. Húng Quế vẫn đang ngồi đan. "Chắc nó nghĩ mình muốn tránh nó." - Mady tự nhủ. Cô bước tới gần Húng Quế:

- Xin lỗi, hồi nãy chị bỏ đi đột ngột, chị phải gửi một lá thư rất gấp.

- Có gì quan trọng không, chị Mady ?

- Chị và mấy người bạn có chuyện hơi lu bu, một chút.

Húng Quế im lặng. Nhưng sau một lúc, nó lại nói:

- Tối hôm trước em thấy mấy anh bạn của chị có vẻ nóng nảy bồn chồn. Chị và mấy anh nói chuyện gì đó sôi nổi lắm.

- Em có nghe à ?

- Em có định nghe đâu. Mấy anh chị nói lớn lắm. Hình như mấy anh chị đang lo cho ai đó. Có phải "ông" nào đó bị thương ở Lyon không ?

Mady lắc đầu:

- Chị không muốn nói tới chuyện đó à ? -
Húng Quế lại tiếp.

Mady ngập ngừng. Nói cho cùng, thư đã gửi rồi, đâu còn gì là bí mật nữa. Vậy là cô kể hết về tên thiếu niên bí mật cho con bé nghe. Nhưng cô không nói tên hắn ra.

- Anh chàng đó ra sao ?

- Tóc vàng hoe, mặc áo vét tuyết xo... Chắc khoảng 13, 14 tuổi gì đó.

Húng Quế có vẻ chú ý ra mặt.

- Chị nói tóc vàng hoe à ? Chắc là anh ta đó...

- Cái gì ?... Em có thấy hắn à ?

- Sáng hôm qua, em có thấy một anh chàng cũng khoảng chừng đó tuổi, ngồi trên cái ghế dài kia kìa, đang gặm bánh mì.

- Hắn có nói chuyện với em không ?

- Không. - Anh ta có vẻ không muốn nói chuyện với ai hết.

- Hắn ngồi có lâu không ?

- Lúc đó tụi con nít đông lắm. Em phải lo lấy xe cho tụi nó. Khi em đi qua ghế đá thì anh ta biến mất. Nhưng em có thấy một cây lược trên ghế đá. Chắc anh quên.

- Một cây lược à ?

- Đúng. Một cây lược. Chị muốn coi không ?

Húng Quế kéo Mady vào trong quây gỗ của nó, và đưa cho Mady coi một cây lược nhỏ. Mady đưa lên mắt.

- Đúng rồi. Đây là cây lược của hắn. Em có thấy hai sợi tóc vàng này không ? Em cho chị giữ được không ? Con chó của bọn chị là con chó trình thám đó, biết đâu cây lược này có thể

giúp nó tìm ra dấu vết. Xin lỗi, chắc chị phải về liền, chẳng cần đợi tàu nữa.

Cô cầm đầu chạy về trạm sửa xe Xa Cảng. Chỉ có Tondou đang đứng vá xe. Mady nói vấn tất mọi chuyện và hỏi:

- Tidou đâu ?

- Đi ra xa lộ sửa xe với ông chủ tiệm rồi.

- Còn Kafi ?

- Đi theo luôn. Ông Césarín rất thích nó.

- Khi nào họ về ?

Tondou lắc đầu:

- Họ vừa mới đi. Chắc còn lâu. Đó là một vụ dụng xe...

Đầy thất vọng, Mady không còn lòng dạ nào quay lại ga bán kẹo nữa. Cô trở về Trại Bạch Dương. Cậu Marius đang ở nhà. Mady kể hết cho ông nghe.

Cuối cùng, Tidou cũng trở về, sau tất cả mọi đứa. Nghe Mady kể chuyện, hán nghĩ ngay tới lá thư.

- Cậu gửi thư chưa ?

- Tổ gửi mất, rồi mới nghe Húng Quế nói về chuyện cây lược...

- Phải gấp lại hán trước khi lá thư tới Troyes! Bọn mình đi liền đi.

Bọn nhỏ ăn tối vội đến nỗi không biết mình đã ăn món gì, rồi lên đường ngay với Kafi. Đã 8 giờ 30 phút, mặt trời đã lặn.

- Bọn mình nên bắt đầu từ công viên. - Tondou đề nghị.

Công viên giờ này vắng người. Mady chỉ cái ghế thàng nhỏ đã ngồi. Tidou đưa cây lược cho Kafi ngửi. Kafi quây đuôi tỏ rằng nó đã nhận ra mùi, rồi nó ngửi quanh cái ghế. Sau một lát, mũi vẫn rà sát đất, nó bắt đầu đi ra xa.

Suốt hai giờ cả bọn quanh quẩn ngoài đường. Kafi càng lúc càng tỏ ra bồn chồn vì mất dấu. Tidou lên tiếng:

- Nếu hán vẫn còn ở Montélimar, không nhất thiết hán phải ở ngay trung tâm thị trấn. Bọn mình đi ra vùng phụ cận coi. Biết đâu không tìm thấy hán ở một lán trại nào đó.

Bọn chúng lại sục sạo khắp vùng ven cho đến tận nửa đêm. Kafi đòi ngủ cái lược thêm một lần nữa. Sau một hồi ngập ngừng, nó kéo Tidou tới một công trường đang xây dựng. Bọn nhỏ nhận thấy hai vila đang xây dang dở. Vila thứ nhất không có gì. Cả bọn tiến vào vila thứ hai. Ở đây người ta đã lợp mái, nhưng chưa lắp cửa lớn và cửa sổ.

- Tên nào cho tớ mượn cây đèn bấm. - Tidou nói.

Dưới ánh sáng của ngọn đèn bấm, bọn nhỏ chỉ thấy ngổn ngang ván, gạch và đồ nghề của thợ hồ. Kafi leo lên một cầu thang xi măng chưa có tay vịn dẫn lên tầng một. Tới bậc thang cuối cùng, nó dừng lại, gầm gừ. Tidou rọi đèn lên, và lập tức Mady, đang đứng sau lưng hắn, kêu lên:

- Ối!

Chính là thằng nhỏ núp trên xe vận tải! Hắn đang nằm ở cuối góc phòng, dựa một cánh tay lên che mặt, như để ngăn bớt ánh sáng đột ngột và hàm răng trắng nhộm của Kafi.

Ba

Lá thư gửi từ Troyes

Tidou giữ con chó lại và bước tới. Hắn cẩn thận hạ ngọn đèn xuống để khỏi chói mắt thằng nhỏ, lúc này đang sợ hãi nép sát vào góc tường.

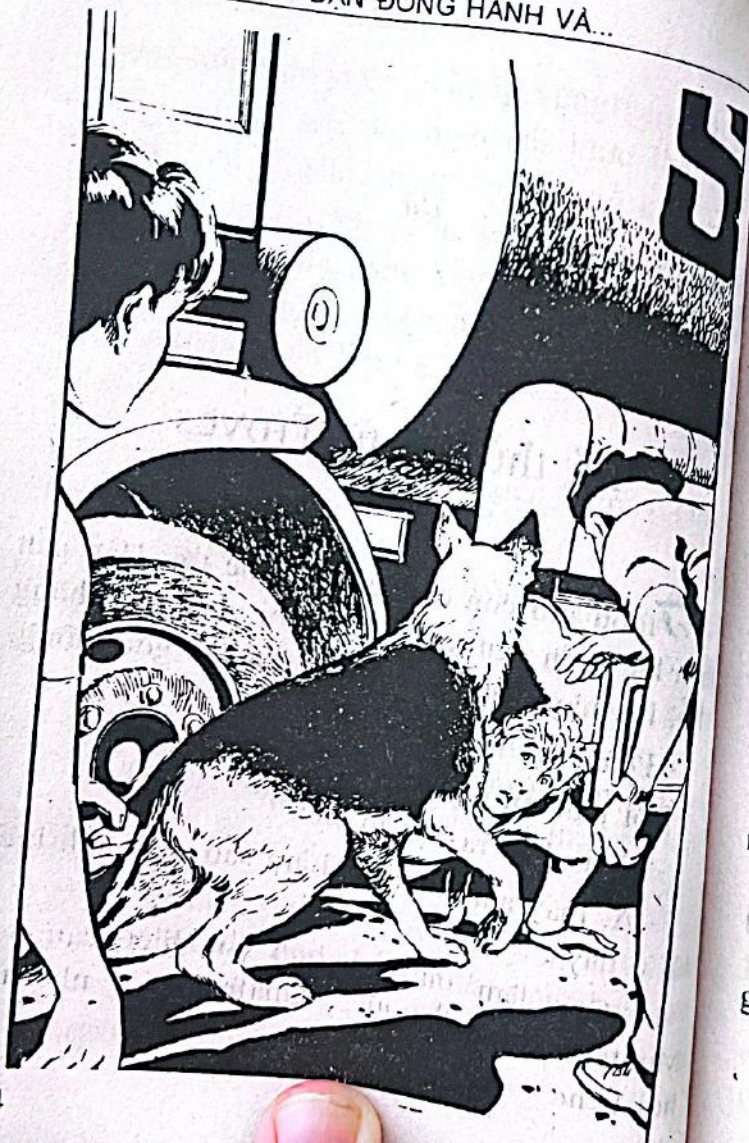
- Đừng sợ, nó không cắn đâu.

Rồi hắn rọi đèn về phía lũ bạn.

- Cậu nhận ra bọn tớ chứ ?

- A, mấy anh đó à ?... Làm sao mấy anh biết tôi ở đây ?

- Cậu làm ơn cho bọn tôi biết cậu tới Montélimar này làm gì ? - Gnafron nóng như lửa hỏi liền.

...Vụ mất tích ở Montélimar

- Tôi đã nói rồi mà. Tôi không trả lời được.
Hắn quay về phía Tidou:

- Anh đã hứa thả tôi rồi mà.

- Đúng vậy. Nhưng vừa rồi có nhiều chuyện xảy ra. Hoàn cảnh bắt buộc bọn tôi phải kiểm câu.

Thằng nhỏ nhú mồm và nói giọng hơi sảng:

- Tôi không có chuyện gì nói với mấy anh hết.

- Với bọn tớ thì không, nhưng với cảnh sát thì chắc là có đó. - Gnafron đáp lại.

- Với cảnh sát ? Tôi có làm gì đâu ?

- Đừng làm bộ. Cái vila này trông hoác, nhưng mấy cái vila khác đây nhóc đồ, phải không ?

- Tôi không hiểu.

- Hôm trước cậu lang thang tới Xóm Tây làm gì ?

- Xóm Tây ?... Ở đâu vậy ?

Gnafron đưa tay lên sờ mớ tóc bù xù:

- Hôm trước ở Xóm Tây có nhà bị mất trộm. Một người hàng xóm thoáng thấy kẻ trộm. Nó cỡ tuổi cậu.

- Á, và các anh nghĩ đó là tôi chứ gì ?

- Nó đã xảy ra đúng vào đêm cậu tới... Hai người bạn tớ thấy cậu đi về phía Xóm Tây.

- Đúng là chuyện diên khùng! Tại sao tôi lại đi ăn trộm ? Tôi đâu có tới Montélimar để làm chuyện đó.

- Vậy để làm gì ?

Thằng nhỏ không đáp.

- Nghe đây nè, - Đến phiên Mady lên tiếng. - cậu im lặng như vậy là không nên. Bọn tớ biết cậu là ai rồi. Cậu từ thành phố Troyes tới. Cậu là Ludo Barois.

Nghe đúng tên mình, thằng nhỏ tái mặt:

- Làm sao mấy người biết ? Tôi có nói với ai đâu...

- Có một ông Duthéry nào đó đang thông báo tìm cậu trên đài phát thanh...

Lần này thằng nhỏ run lấy bầy.

- Ông ta biết tôi ở đây à ?

- Chưa biết, nhưng ngày mai ông ta sẽ biết khi thư tới.

Thằng nhỏ ném một cái nhìn đau khổ về phía Tidou và Tondou.

- Ôi! - Nó rên rỉ. - Tại sao mấy anh không chịu tin là tôi không hề làm điều gì xấu. Phải chỉ mấy anh biết...

Nó úp mặt vào hai bàn tay, dáng vẻ cực kỳ tuyệt vọng. Giây phút đó, Sáu người bạn, kể cả Gnafron và Bistèque đều tin là thằng nhỏ không dính gì tới vụ trộm, và việc nó bỏ nhà ra đi như định có lý do sâu xa. Bọn chúng không còn biết suy nghĩ ra sao nữa. Mady nhẹ nhàng ngồi xuống bên cạnh Ludo và dịu dàng nói:

- Nếu cậu không làm điều gì xấu, cậu hãy nói hết cho bọn tớ nghe. Bọn tớ không làm điều gì kết cho cậu đâu. Nếu hồi chiều bọn tớ gửi thư về Troyes là vì bọn tớ cứ nghĩ rằng làm như vậy mới phải... Ludo à, tại sao cậu lại bỏ nhà mà đi ? Cậu phải biết là gia đình cậu sẽ phải tìm cậu mà.

Ludo thờ dài buồn bã:

- Gia đình à?... Tôi không có gia đình.
- Vậy ông Duthéry, người nhấn cạu trên radio là ai?
- Ông dượng. Ông là em rể của ba tôi. Nhưng cô tôi mất lâu rồi. Ông đã lấy vợ khác.
- Vậy là hai ông bà này đang nuôi cạu phải không? Họ tìm kiếm cạu mà.
- Dượng Duthéry là người giám hộ của tôi. Nhưng ông không hề thương tôi. Không hề thương tôi một chút nào. Làm sao giải thích cho mấy anh chị biết đây. Nó rắc rối lắm. Khi ba má tôi mất, tôi chỉ còn vài người bà con ở xa. Cô tôi đã đem tôi về nuôi. Đến phiên cô mất, ông dượng đã vận động để giữ tôi lại.
- Nếu không thương cạu, ông giữ cạu để làm gì?
- Vì quyền lợi của ông. Lâu nay tôi cứ tưởng... Hấn dừng lại, nước mắt như muốn ứa ra.
- Cạu cứ kể đi. - Mady dịu dàng an ủi. - Bọn tớ nghe đây.

Ludo hít mạnh một hơi, cố nén cơn xúc động. ... Cách đây chừng một tháng, tôi mới biết... Những điều mới biết làm tôi choáng váng mặt mày. Mãi cho tới lúc đó tôi mới biết ba má tôi đã chết rất bi thảm, ba tôi chết vì một tai nạn, mấy tháng sau má tôi chết trong một vụ cháy nhà... Đó là căn nhà an dưỡng nơi má nghỉ... má có dắt tôi và em gái tôi theo... hồi đó tôi mới bốn tuổi, còn em tôi mới hai tuổi... Vậy mà, cách đây chừng một tháng...

Hấn ngừng lại nhìn mấy người bạn như bần khoăn không biết có nên kể tiếp hay không, rồi hấn ngập ngừng nói:

-... Ngày hôm đó... dượng tôi đi vắng... ông có một tiệm đồ sắt lớn ở Troyes. Không hiểu sao ông đi vội đến nỗi quên chìa khoá ngay cửa phòng. Tôi đã tò mò mở thử... Trên bàn làm việc của ông, tôi thấy có mấy lá thư và nhận ra được đó là chữ viết của cô tôi, bà cô mà tôi kể là đã mất lâu rồi đó. Tự nhiên tôi rất muốn đọc lại những dòng chữ của cô!... Mấy anh chị biết không, cô tôi là người bà con duy nhất đã thương

yêu tôi thiệt tình. Hoá ra đây là mấy cái thư cô viết lúc ở Vichy, nơi cô tới để chữa bệnh. Trong thư cô nhắc tới tôi rất nhiều: "Bé Ludo tuần này có ngoan không..." "Bé Ludo có vui khi nhận được quà của em không?...". Chỉ đọc mấy dòng đó là tôi muốn đọc hết tất cả thư của cô... Rồi bỗng nhiên, tôi bắt gặp một lá thư... Chính cái thư đó đã kéo tôi tới chỗ này. Trong lá thư đó cô trách ông dượng không chịu tìm coi con em Críxtin của tôi còn sống hay chết. Trước đây người ta vẫn cho là em tôi đã chết cùng với má tôi trong vụ cháy. Người ta đã tìm thấy xác một đứa nhỏ bị cháy đen, nhưng không có đeo cái vòng có khắc tên của Críxtin. Lá thư của cô tôi cho tôi biết chưa chắc em Críxtin đã chết. Cô còn cho biết, theo lời một vài người thì em tôi đã được một người bỗng đi...

- Còn cậu ? Cậu không nhớ được gì cả hay sao ?

- Hồi đó tôi mới bốn tuổi. Về sau tôi mới biết là tôi đã nhảy đại qua cửa sổ té xuống một dụn rơm...

Ludo ngừng kể, hình như những ký ức về tai nạn khủng khiếp vẫn còn làm hấn tê liệt.

- ... Vậy là trong thư đó, cô tôi yêu cầu dượng đừng có nghĩ tới quyền lợi nhiều quá. Có thể em Críxtin còn sống nhưng vì lý do nào đó, ông dượng tôi không muốn tìm cho ra!... Mấy ngày sau đó, tôi không muốn nhìn vào mặt ông chút nào. Ông không đáng làm người giám hộ. Ông chỉ là kẻ thù của tôi. Tôi chợt hiểu ra rằng ông ta chăm lo cho tôi là để che mắt thiên hạ mà thôi...

Hấn lại ngừng một chút, rồi nói tiếp:

- Rồi sau đó, tôi nhớ lại rằng cô tôi có một người bạn ở Troyes. Tôi bèn đi tìm bà này và kể hết cho bà nghe và năn nỉ bà cho tôi biết thêm về gia đình tôi. Nhờ vậy tôi mới biết là em Críxtin vẫn còn sống.

- Nhờ ở cái vòng bị mất đó chớ gì ?

- Nhờ ở chuyện khác nữa. Bà bạn của cô tôi còn cho biết có bà đã ẵm một đứa bé ra khỏi đám cháy.

- Cái căn nhà nghỉ đó ở đâu ?

- Ở vùng ngoại ô Montélimar, trong một ngôi làng nhỏ tên là Sauzet.

- Tôi biết chỗ này. - Tondou nói. - Tuần vừa rồi bọn tôi có đi dạo qua chỗ đó. Nhưng tôi có thấy nhà nghỉ nào đâu ?

- Nó có còn đâu! Hôm qua tôi đã đi bộ tới đó. Trước, đây là một lâu đài cũ, bây giờ chỉ là một chỗ hoang phế lâu năm...

Mady suy nghĩ:

- Cậu vẫn chưa cho bọn tôi biết tại sao ông dựng cậu lại làm như vậy.

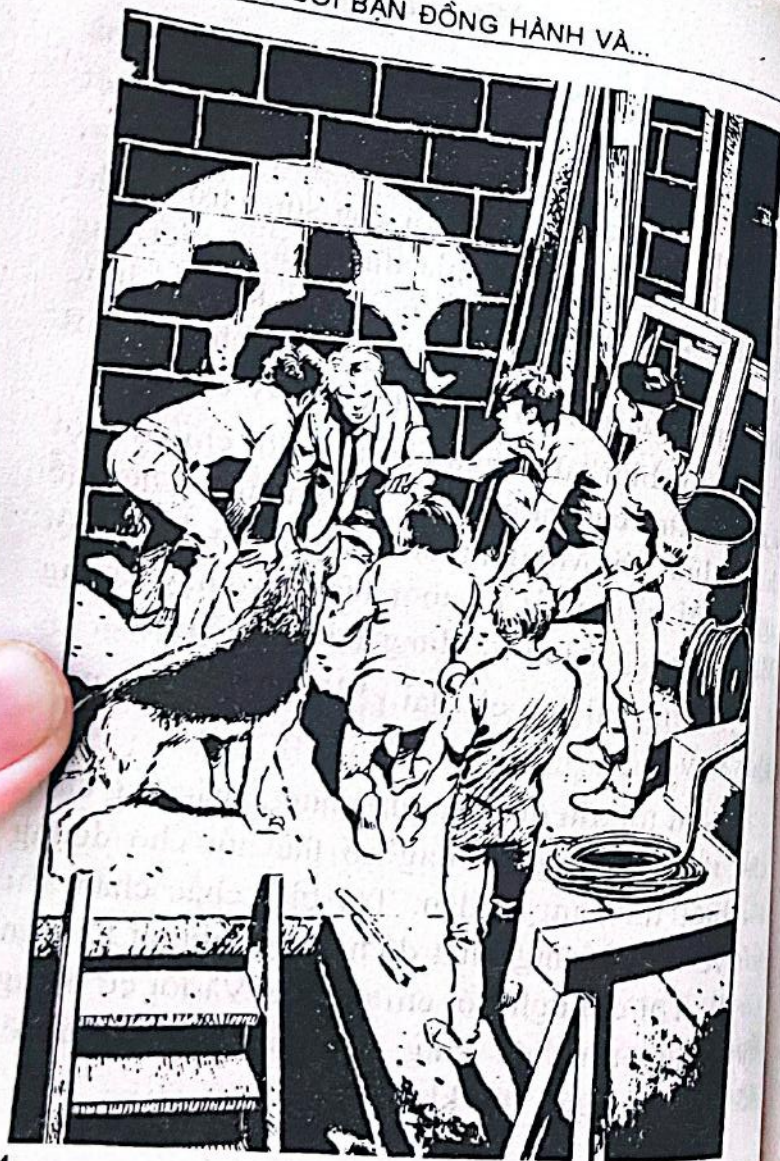
- Bà bạn của cô tôi đã tiết lộ cho tôi tất cả!... Thiệt là bỉ ổi! Ba tôi không giàu, nhưng ông có một người chú ruột làm ăn sinh sống ở Mexique, rất giàu. Ông chú này không có con nên khi chết đã để hết gia tài cho ba tôi... Nhưng hầu như ngay sau đó, ba tôi bị tai nạn nghề nghiệp rồi chết, ông là thợ nguội trong một xưởng cơ khí. Và sau khi má tôi em tôi mất, thì chỉ còn một mình tôi là người thừa kế. Ông dựng đã được

giao quyền quản lý gia sản cho tôi. Theo lời bà bạn cô tôi thì ông đã ra sức để có thể nhét hết gia tài đó vào túi ông. Mấy anh chị thấy chưa, nếu một ngày nào đó em tôi còn sống trở về thì phải họp một buổi họp gia đình, và ai biết ông Duthéry phải tính ra sao nếu ông không được quyền giám hộ em tôi. Trong trường hợp đó, ít nhất một nửa gia tài sẽ tuột khỏi tay ông...

Khi tôi biết tất cả chuyện này, tôi chỉ có một ý nghĩ: tìm cho ra em tôi! Tôi không có tiền để đi xe lửa tới Montélimar. Nhưng tôi biết một người tài xế xe tải cứ mỗi tuần lại chạy xuống Marseille lấy xăng và dừng lại Montélimar...

- Nhưng tại sao cậu lại phải núp dưới gầm xe như vậy ?

- Nếu tôi xin ông tài quá giang, chắc ông cũng cho thôi. Nhưng rồi ông có thể nói cho dựng tôi biết tôi đang ở đâu. Tôi biết chắc chắn khi trở về sẽ bị trừng phạt đích đáng, nhưng tôi vẫn cứ đi. Tôi chỉ nghĩ tới em gái tôi. Và tôi cứ tưởng mọi chuyện rất dễ dàng, nếu nó còn sống thì tôi sẽ gặp nó ngay tức khắc!...

Hắn lại thở dài:

- Tại sao cậu lại bỏ chạy về phía bờ sông khi bọn tớ bắt gặp cậu ?

- Tôi chạy về hướng đó cũng như có thể chạy về bất kỳ hướng nào khác. Con chó của mấy anh làm tôi hoảng sợ. Tôi cứ nghĩ mọi người đang đuổi theo mình. Thậm chí tôi không còn dám đi vào thành phố nữa kìa. Tôi phải đi bộ tới Sauzet chứ không dám đi xe buýt nữa. Đêm đầu tiên tôi đã ngủ ngoài đồng, và đêm thứ hai trong cái vila này.

Hắn có vẻ kiệt sức. Vậy là cứ tưởng mình bị theo đuổi, suốt hai ngày qua hắn không dám tới gần ai cả. Kể xong câu chuyện hắn có vẻ nhẹ nhõm bớt phần nào. Nhưng rồi vẻ lo âu lại hiện lên gương mặt hắn.

- Vậy là dường như tôi sẽ biết tôi đang ở Montélimar này, phải không ?

Tidou cầm lấy tay hắn:

- Ludo à, bọn tớ rất tiếc là đã gởi lá thư đó. Biết làm sao được, sau khi nghe lời nhắn trên radio ?

- Đó là lỗi của tôi thôi. Đáng lẽ tôi phải kể cho mấy anh nghe.

- Bây giờ cậu định làm gì ?

- Tôi hiểu rõ được tôi. Ngay khi nhận được thư mấy anh, ông sẽ gọi điện về Montélimar. Tôi không muốn cảnh sát đi tìm tôi hoặc ông Duthéry tới đây. Tôi sẽ trở lại Troyes. Tại đó, tôi sẽ tìm cách cho người ta tin rằng tôi đi về phía Bờ Biển Xanh và tôi chỉ bị pan xe ở Montélimar.

- Cậu hãy về chỗ của bọn tớ, - Tidou đề nghị.

- Cậu của tớ không giống như được của cậu dâu. Khi ông nghe kể hết mọi chuyện, ông sẽ thông cảm liền hà... Nếu cần, ông sẽ cho lão Duthéry biết lẽ độ nếu lão tới gặp ông.

- Ồ, không. Đừng để cho ông nói gì hết. Đừng để cho được tôi biết những gì tôi kể cho mấy anh nghe. Có phải mình tôi chịu hậu quả dâu. Còn có bà bạn của cô tôi nữa. Mấy anh phải hứa là không nói cho ai biết hết.

- Được. Bọn tớ hứa. Nhưng cậu hãy về ở với bọn tớ. - Mady năn nỉ.

- Tôi thích ở đây hơn, nhưng mấy anh chị đã cho được tôi biết địa chỉ của mấy anh chị. Nếu không may, lá thư tới tay ông tối nay thì ngày mai ông sẽ tới đây liền. Vì vậy chút nữa, khi trời sáng tôi sẽ ra đón xe xin quá giang.

Tidou nói:

- Bọn tớ sẵn lòng làm tất cả để giúp cậu, ngay cả việc giúp cậu tìm cô em gái. Cứ coi bọn tớ như bạn cậu. Bọn tớ xin lỗi đã nghi oan cho cậu. Ludo ứa nước mắt. Hân siết chặt tay mấy người bạn mới quen.

- Sáng mai nghe. Tớ sẽ lại đây khoảng 6 giờ rưỡi để chờ cậu tới "Xa Cảng"... Tớ bảo đảm là đến trưa thì cậu không còn cách xa Troyes bao nhiêu dâu... Và biết dâu, cậu không về trước lá thư kia ?

*

Mãi tới 1 giờ sáng Sáu người bạn mới về lại Trại Bạch Dương. Tất cả rón rén bước vào chỗ

ngủ để khỏi đánh thức ông bà Marius. Tidou cẩn thận đặt đồng hồ báo thức đúng 6 giờ, ngay sát đầu hán... Vì vậy khi chuông reo, mấy đứa bạn hán vẫn còn ngủ. Hán nhẹ nhàng đứng dậy, dắt xe ra ngoài. Trời mới mờ sáng, chưa có ai trên đường. Hán băng qua sông Rhône rồi dừng xe trước cái vi-la xây dở.

- Ludo! - Hán gọi khẽ cho thằng nhỏ yên tâm.
- Tớ đây!

Không có tiếng trả lời. Chắc thằng Ludo đang ngủ vùi vì mệt. Hán leo lên cầu thang xi măng. Không có Ludo!

Tại chỗ thằng nhỏ nằm hôm qua, Tidou thấy một mẩu giấy xé từ bao xi măng và chặn bằng một viên sỏi. Hán đọc dòng chữ viết vội vã: "Tớ sợ quá! Tớ không ở lại đây được nữa. Tớ đi ra quốc lộ ngay bây giờ. Cảm ơn tất cả mấy cậu."

- Tội nghiệp Ludo. - Tidou thở dài. - Hán quá sợ ông dượng. Không biết hán có đón xe được không?

Hán lại leo lên xe gắn máy chạy khoảng 3 cây số về hướng Nam rồi đi ngược khoảng chừng

đó về hướng Bắc. Cuối cùng, không thấy Ludo, hán trở về Trại Bạch Dương.

Khi hán về đến nhà thì mấy đứa bạn đã dậy. Ông Marius hôm nay được nghỉ, đang tranh thủ trời mát để tưới cây. Mấy đứa bạn đã kể chuyện cho ông nghe và ông rất ngạc nhiên.

- Sao, cậu tìm xe cho hán được chưa? - Mady hỏi.

- Không! Hán không chịu chờ tớ. Hán để lại mẩu giấy này đây.

- Tội nghiệp thằng nhỏ. - Bà Valérie thở dài.
- Mẹ vừa đi chợ về, báo đăng là đã bắt được tên trộm ở xóm Tây rồi.

- Vậy là rõ rồi. - Mady nói. - Ludo không ăn trộm... Phải không Gnafron?

Gnafron không đáp. Hán đã nghi ngờ thằng nhỏ và bây giờ hán tự hứa là sẽ tìm mọi cách giúp đỡ nó.

Họ ngồi vào bàn ăn và tiếp tục bàn tán về trường hợp thằng Ludo. Mady hỏi:

- Cậu còn nhớ cái đám cháy đó không hả cậu Marius ?

- Nhớ chứ. Đám cháy lớn lắm. Trại an dưỡng đó là một lâu đài cổ. Cho tới hôm nay người ta vẫn chưa biết nguyên nhân của đám cháy. Nó đã bắt đầu bằng một tiếng nổ dữ dội. Nhiều người cho là một trái bom bị vùi trong đất từ hồi chiến tranh. Có người cho là chập điện. Nhưng người khác lại cho là bình ga nổ. Kết quả: 14 người chết, trong đó có 8 đứa nhỏ.

- Hồi đó có ai nói gì về một đứa bé được mang đi không ạ ?

- Ai mang ?... Để làm gì mới được ?...

- Cảnh sát không điều tra à ?

- Không có điều tra về chuyện đó. Họ chỉ tìm kiếm nguyên nhân của tai nạn để coi trách nhiệm về ai. Đã 10 năm rồi...

- Cậu Marius, đám cháy bắt đầu lúc mấy giờ... ?

- Ngay giữa đêm khuya. Trong vòng vài phút, người ta thấy lửa khói mù mịt. Cả xóm hoảng

loạn lên. Không ai biết mình làm chuyện gì, không ai nhớ mình làm chuyện gì...

8 giờ kém 15, Sáu người bạn chạy vù đi làm việc. Mady, trong khi chờ tàu, cứ nghĩ hoài tới Ludo... Giờ này hán đang ở đâu ? Hán có về nhà kịp trước khi người đưa thư tới để huỷ lá thư không ? Không, Troyes cách đây hơn 400 cây số. Hán không về kịp đâu!... Dượng hán sẽ làm gì hán ?

Cô ngồi trong công viên, đang cố nhớ lại gương mặt Ludo thì Húng Quế bước tới:

- Chị Mady, sao chị ngồi thừ ra vậy ?... Con chó của chị có tìm ra được anh chàng đó không ?

- Có... nhưng hán đi rồi...

- Anh ta có nói chuyện với chị không ?... Anh ta tới Montélimar này làm gì vậy ?

- Không có làm gì xấu. Xin lỗi nha, Húng Quế. Hán bắt bọn chị phải giữ bí mật. Hán có chuyện buồn trong gia đình. Tiếc thay, bọn chị đã gửi thư về cho nhà hán...

Húng Quế không hỏi nữa. Một đám nhỏ ào tới thuê xe. Mady lợi dụng dịp đó bỏ đi liền.

Trưa hôm đó, trong bữa ăn ở Trại Bạch Dương, họ vẫn nói chuyện về Ludo và toà lâu đài Cây Tùng, tức trại an dưỡng cũ. Nhưng ông Marius không còn biết gì thêm. Máy người bạn bàn bạc với nhau sôi nổi vì chúng quyết định làm sáng tỏ vụ mất tích của cô bé Crixtin.

- Hôm qua Ludo bối rối quá, - Bistèque nói. - có thể hán quên một số chi tiết. Không biết mình có nên viết thư cho hán...

- Không nên chút nào. - Mady cắt ngang. - Cậu cũng biết, từ nay lão dượng của Ludo sẽ đọc tất cả thư hán. Lão sẽ biết hán tới đây làm gì.

- Vậy gửi cho hán một cái bưu thiếp thôi! Tidou và Tondu sẽ nhờ một bác tài xế nào đó bỏ vào thùng thư ở Paris để đánh lạc hướng. Bọn mình sẽ tìm cách nói khéo sao cho hán hiểu là bọn mình cần biết thêm chi tiết. Cậu nghĩ sao, thưa cậu Marius?

Ông Marius gật đầu:

- Ý kiến này cũng hay... Nhưng khoan đã. Không khéo cái thiệp tới trước hán,

Cậu Marius có lý khi khuyên chúng đừng nóng. Vì sáng hôm sau, tới tiệm sửa xe, Tondu và Tidou được ông Césarin trao cho một lá thư tay.

- Của mấy cậu đây, cậu nhỏ. Một bác tài đưa đó.

Tidou cầm lấy thư: chỉ có một dòng chữ "Gửi Tidou và Tondu - Trạm sửa xe "Xe Căng Xe Tải Nặng". Hai người bạn vội vàng xé thư, đọc liền.

"Troyes, ngày 19, tháng 8,

Tớ không chờ được. Mấy cậu về rồi tớ đi ngay. May thay có một ông tài xế cho tớ quá giang tới Senx, từ đó tớ đi xe lửa về Troyes. Khoảng 12 giờ đã về tới Troyes. Dượng Duthéry đã nhận được thư của mấy cậu. Ông nổi khùng lên và bắt tớ giải thích. Tớ không thích nói láo, nhưng vì cần thiết, nên tớ bày ra một câu chuyện, dượng chỉ tin có một nửa. Để phạt tớ, dượng đã cúp tiền tiêu vặt hết năm nay, và mấy ngày hè này tớ phải làm việc ở tiệm đồ sắt của ông. Nhưng tớ không tiếc gì cả vì tớ đã gặp mấy cậu!... Phải.

Nếu con em tôi còn sống thì tôi sung sướng biết bao. Máy cậu dừng viết thư về địa chỉ đường "Cánh Cung", đường tôi sẽ đọc hết đó. Cứ gửi về địa chỉ bà bạn của tôi: Bà Vivier, số 32 đường Michelet, Quận 10, thành phố Troyes.

Cảm ơn tất cả máy cậu. Máy cậu là hy vọng duy nhất của tôi.

Ludo.

Tớ tin là máy cậu là những người bạn của tớ. Những người bạn duy nhất của tớ trên đời.

Chiều nay, đường Duichery đi vắng, tớ tranh thủ chạy tới nhà bà bạn của tớ. Bà cho tớ biết thêm máy chuyện. Máy cậu còn nhớ chuyện hệ da kê là tớ đã nhảy ra cửa sổ và bị thương nhẹ không? Có tớ đã tới thăm tớ ở bệnh viện Montélimar. Có đã nhận ra xác của má tớ, nhưng em tớ thì có không chắc được, vì thiếu cái vòng đeo tay. Ở giường bên cạnh tớ, có một phụ nữ bông rai nặng. Bà ta nói sáng đêm ngày. Giữa những làn đó, bà ta đã nhấc tớ một bà nào đó đã bông một đứa bé không phải là con mình. Hồi đó có tớ rồi trí quá nên không chú ý. Mãi về sau, có mới liên hệ chuyện này với chuyên cái vòng đeo tay bị mất. Dĩ nhiên, Duichery nói là có đã làm. Không biết máy cậu có thể tìm được người phụ nữ đó không. Theo lời cô tớ kể với bà bạn thì chắc chắn nó có để lại dấu vết. Nhưng tớ không tới lại Montélimar được nữa đâu. Đường Duichery canh tớ đêm ngày. Tớ chỉ còn trông vào máy cậu.

Ông Marius suy nghĩ:
- Phải tìm lại danh sách những người bị
thương đem đi bệnh viện sau tai nạn. Không biết
danh sách đó có còn hay không? Hơn nữa, chắc
gi người phụ nữ này là dân ở đây. Trái an dưỡng
nhân cả người nơi khác tới... Vì dụ mẹ Ludo
chàng hân. Bà ta ở Troyes đó.

- Chiều nay sau giờ làm việc, bọn mình đi
mỗi vòng tới làng Sauzet đi. - Tidou đề nghị.

- Ráp liền! - Gnatron gật đầu, hẳn luôn luôn
là đưa sản sàng hành động. - Bọn mình sẽ hỏi
thăm dân trong vùng, và biết đâu chẳng thu lượm
nhiều chi tiết quan trọng.

- Được rồi, 6 giờ, tập họp ở công viên!

Đúng giờ đã định, bọn con trai tới nơi hẹn,
Mady đã đợi sẵn ở đó. Dĩ nhiên Kati cũng tham
gia. 15 phút sau bọn chúng dắt chân tới một ngôi
làng xinh xắn mà mấy ngày trước chúng đã đi
qua, không hề ngờ 10 năm trước nơi đây đã xảy
ra một thảm kịch khủng khiếp. Một người dân
làng chỉ chúng đường đến toà lâu đài. Chỉ còn

Lần theo dấu vết

Bốn

Trở về Trại Bạch Dương, Tidou lấy thư ra
đọc. Ai này đều suy nghĩ. Mady cầm lá thư đọc
lại một vài chi tiết.
- Có lẽ bé Crixin đã bị bắt đi. - Cô nói.
Cậu Marius tỏ vẻ nghi ngờ:
- Người dân bà trong bệnh viện đang mê sảng!
Trong tình trạng đó người ta có thể nói bất cứ
chuyện gì. Biết đâu bà ta cũng mất con rồi tưởng
tưởng ai đó đã bắt cóc con bà.
- Dà có thể... Nhưng nếu bà còn sống thì mình
nên đi tìm bà. Nhưng tìm cách nào bây giờ?

vậy. Xui làm sao, đường dây điện thoại bị đứt. Một giờ sau, xe cứu hỏa từ Montelimar mới tới.

- Bà có thấy những người bị thương không ?

- Tiđou hỏi.

- Thấy hết... Châu không tưởng tượng được nó như thế nào đâu. Than ôi, bọn tôi cũng không

biết làm gì ngoài việc đón nhận những người phụ

nữ đang thương thoát nạn và pha một tách cà phê

cho họ. Người nào cũng run lấy bầy vì sợ. Bọn

con nít thì mau lấy lại tinh thần hơn. Có lẽ vì

chúng nhỏ chưa biết chuyện gì.

- Trong đám nhỏ có nhiều em bé không bà ?

- Nhiều. - Người phụ nữ kia lên tiếng. - Nhưng

không cứu hết được. Trong số đó có một bà bé

được con nhỏ chạy ra khỏi đám cháy. Tôi còn

nhỏ, tôi đã đưa áo quần của tôi cho bà, vì bà chỉ

mặc áo ngủ. Bà ta doi đi bộ về nhà vì bà là dân

Montelimar. Tôi đã cố hết sức khuyên bà chờ xe

cứu nhưng, nhưng khi tôi quay lưng, bà đã bỏ

đi đầu mất...

những bức tường âm khói phủ đầy cây mām xói.

Chắc chân đã xảy ra một đám cháy rất lớn, vì

đây đó vẫn còn một vài gốc cây cháy dở đến lần

trong những bụi cây dài. Bọn trẻ đi quanh lâu

dài, rồi về lại ngôi làng. Một vài người dân làng

đang chơi thả búp. Bọn chúng tiến tới hai người

dân bà đang ngồi thong thả đàn áo.

- Để tôi bắt chuyện cho. - Mady nói.

Mady có khiếu làm cho người khác tin cậy.

Nói như Tondou, là cô có thể làm cho cả cũng

phải lên tiếng. Thử vì khi thấy một đám thiêu

niên muốn nghe kể lại một biến cố lớn trong làng,

hai người phụ nữ không dèi nản nỉ...

Người phụ nữ già hơn bắt đầu:

- Đám cháy xảy ra cách đây 10 năm rồi, giữa

đêm khuya, vào khoảng 2 giờ sáng... Tôi đã đi

nằm nhưng chưa ngủ. Thỉnh lình một tiếng nổ đã

đột làm tôi giật bắn người. Tôi cứ tưởng đâu là

bom nổ. Nhìn qua cửa sổ, tôi thấy lửa bốc lên từ

phía lâu đài. Tôi chỉ kịp hoảng thêm áo cháy

xuống cầu thang. Cả một là lửa! Nếu lính cứu

hỏa tới liền thì chắc không đến nỗi chết nhiều

khác. Bọn chúng toan bỏ đi thì người phụ nữ ti
tuổi hơn đề nghị:

- Nếu mấy cháu muốn biết rõ, tôi còn giữ mấy
tờ báo đây. Mấy cháu muốn coi không ?

- Dạ muốn! Dạ muốn! - Mady la lên.

Người phụ nữ đề nghị bước vào nhà trong vài
phút rồi bước ra với ba tờ báo ở văng trên tay.

Bọn trẻ chia nhau đọc. Theo thứ tự thời gian, từ
báo thứ nhất đề cập đến đám cháy với hàng tỉ
lên cùng với ảnh chụp. Từ thứ hai tìm hiểu
nguyên nhân vụ cháy, và đang lên 7 nạn nhân
cháy đen trong lâu đài. Bài thứ ba đang một số
chi tiết rõ rệt hơn và danh sách đầy đủ các nạn
nhân - gồm người chết và người bị thương được
cấp cứu tại bệnh viện Montélimar.

Danh sách những người bị thương, gồm toàn
trẻ em và phụ nữ, khá dài. Mady đếm được 19
tên, trong đó có tên Ludo Barois.

Mấy người bạn cảm ơn hai người dân bà tới
bùng rôi về nhà.

- Mấy câu này chưa. - Mady nói. - Người phụ
nữ ở Montélimar đã bông một đứa nhỏ có đeo

- Một, hai tuổi thôi, không thể lớn hơn đâu...
Nhưng thiệt tình tôi cũng không để ý tới nó. Tôi
chỉ để ý tới bà mẹ.

- Bà có nhớ em bé tóc màu gì không ? Vàng
hay hung ?

- Ô... tóc hung- thì phải!

- Nó có đeo cái vòng khác tên nào không

- À... à, để coi... à phải, hình như nó có đeo
cái gì sáng ở cổ tay...

- Sau đó bà có nghe tin tức gì về bà mẹ đó
không ?

- Thiệt rồi!... Sau đó tôi được nghe tin bà là
dồn đi chỗ khác, tránh xa nơi xảy ra tai nạn. Có
tin bà là đã phát diện...

- Tôi đó bà là ở vùng nào trong Montélimar ?

Người phụ nữ lắc đầu:

- Không nhớ được. Cháu hỏi nhiều quá... Ngay
cả tên bà là tôi cũng quên mất rồi.

Để dùng có vẻ chi quan tâm duy nhất tới một
người, Mady người bạn hỏi thêm về các nạn nhân

- Hai người
- Theo cậu, - Ông Marius nói, - Hai người
đàn bà ở Sauzet đã trả lời cho qua chuyện khi
nghe cháu hỏi... Nhưng đừng thất vọng, mấy cháu
cứ rán tìm tung tích người phụ nữ bóng con đỏ
đi!

Vậy là sau bữa cơm, những lời bàn bạc lại
tiếp tục cho tới 11 giờ đêm. Mady nằm mơ thấy
Trái Bạch Dương chạy. Khi cô thức giấc, mấy
đứa bạn đã đi làm. Mady ăn với bữa điểm tâm
rồi chạy ra ga cho kịp chuyến tàu nhanh của
mình.

Rồi cô trở ra công viên, ngồi hóng mát. Có
nhìn thấy Hùng Quốc đang bàn rón với đám khách
nhì của nó.

Chắc Hùng Quốc không biết gì về tai nạn đó.
- Mady tự nghĩ. - Vào thời đó nó còn quá nhỏ.
Nhưng nó là dân Montellimar, chắc chắn mà nó
phải biết đám cháy này.

Lại sau Hùng Quốc tươi cười bước tới gần cô.
- Có chuyện gì không chị Mady, em thấy chị
có vẻ nghĩ ngợi quá vậy?

Vòng. Trong danh sách nạn nhân, cô chỉ thấy có
một em bé cỡ tuổi đó. Có lẽ người đàn bà này
đã bỏ em Crixlin.
- Nhưng tên của bé Crixlin có trong danh sách
nạn nhân đã chết mà! - Bisticque nói.

- Cậu có nhớ Ludo nói gì không? Xác của
em bé đó chưa được khẳng định rõ ràng là Crix-
lin. Có thể có sự nhầm lẫn... hoặc danh tráo. Tại
sao bà ta không chịu xe cứu thương? Bà ta
là người trong vùng mà. Bà ta biết Sauzet cách
Montellimar tới 12 cây số. Bà ta chịu đi bộ cả
một quãng đường dài đó, chẳng qua bà ta sợ có
người nhận ra con bé.

- Nói gì thì nói, cũng phải tìm cho ra người
đàn bà đó mới được. - Gnatron nói.

Đã 8 giờ tối, mặt trời đã khuất sau dãy đồi
Cevenne. Bọn chúng trở về Montellimar. Cậu
Marius cho rằng việc người đàn bà không chịu xe
cứu thương không chứng tỏ được điều gì. Trong
khi hoảng loạn, bà ta không biết mình làm gì và
chỉ cố về nhà cho thật lẹ. Còn về cái vòng đeo
tay, thì khó mà tin được, làm sao nhớ nổi chi tiết
nhỏ nhặt như vậy sau 10 năm trời.

- Sáng nay bọn chị mới được thư. Hấn về tới Troyes rồi, nhưng kẹt lắm.

Mady không nói thêm nữa và Ilúng Quế cũng nhìn lữ nhóc đang phóng xe rượt đuổi nhau. Thình lình Mady nghĩ: "Mình ngu quá, Ilúng Quế biết rất nhiều người".

Cô bèn nói:

- Bọn chị cứ nghĩ tới hấn hoài. Hấn gặp chuyện gia đình rắc rối dữ lắm. Hấn có bắt bọn chị không được kể với ai, nhưng bọn chị rất cần tìm hiểu thêm nhiều điều nữa.

Rồi, như thể sợ lữ nhóc kia nghe được, cô hạ thấp giọng kể cho Ilúng Quế nghe chuyện của Ludo.

- Ôi, - Ilúng Quế ngạc nhiên kêu lên. - em gái của anh bị bắt cóc à? Thiet là không tưởng tượng nổi... Ai bắt nó vậy?

- Thiet bí mật là chỗ đó! Bọn chị đang tìm kiếm người dân bà. Ilúng Quế à, chắc em không còn nhớ gì đâu, nhưng chắc má em có thể...

- Má em hay lo sợ chuyện cháy nhà... Sợ một cách kinh khủng... Tồi nào má cũng kiểm tra lại bếp ga, điện dóm. Má biết vụ cháy trại an dưỡng nhưng không bao giờ kể chuyện tai nạn đó cho mấy đứa em nghe. Để tối nay em thử hỏi một lần nữa coi sao.

- Nhớ dân má giữ bí mật giùm nha Ilúng Quế. Việc này phải cần thận lắm kẻo phiền người khác.

Nói tới đây Mady đứng dậy trở về ga cho kịp chuyến tàu thứ hai. Bán kẹo xong, cô hỏi một số nhân viên và những người buôn bán quanh sân ga. Tất cả đều nhớ tới đám cháy, nhưng chỉ tiết thì không rõ ràng gì hơn.

Sau đợt bán cuối cùng, Mady đang bước ra khỏi ga thì thấy Bistèque và Gnafron phóng xe hết tốc lực về phía cô.

- Có tin mới! - Gnafron ré lên. - Leo lên xe tớ mau! Về nhà nói chuyện!...

Bọn chúng chạy về Trại Bạch Dương. Hai đứa kia cũng mới từ trạm sửa xe về. Gnafron và

Bistèque cho biết hai đứa nó đã hỏi chuyện mấy họ còn nhớ tới một phụ nữ nằm an dưỡng tại tòa lâu đài Cây Tùng vào khoảng thời gian xảy ra vụ cháy. Bà ta ở tại một con đường nhỏ, hàng xóm cho biết tại nạn đó chấn động đến nỗi bà ta bỏ thành phố ra đi mất tâm. Không ai biết bây giờ bà ta ra sao.

- Bà ta tên gì ? - Tidou hỏi.
- Bà Fontanille. Bà cũng goá chồng như mẹ Ludo...

- Cậu biết chó ở cũ của bà chứ ?
- Đường Con Dê Đỏ. Đáng lẽ phải hỏi thêm nữa, nhưng lu bu quá.
- Kệ nó! - Mady nói. - Bây giờ tớ cóc có quan tâm tới mấy chuyện xe lửa nữa! Nếu cần, tớ sẵn sàng gõ cửa từng nhà một...

Đường Con Dê Đỏ bắt đầu từ một cây tiêu huyền khổng lồ trơ trọi toả bóng mát xuống

mặt đường. Sau đó nó uốn lượn vòng vèo lên ngọn đồi, trên đó sừng sững đứng toà lâu đài cổ kính Adhémar. Hai bên đường là những ngôi nhà thấp, với những khu vườn nhỏ rải rác bóng cây me, vạ, hạnh nhân...

Mady nhảy xuống xe buýt, thong thả đưa mắt dò từng ngôi nhà. Cô không biết mình sẽ bắt chuyện như thế nào. Không mấy lúc cô nghe một giọng nói cất lên:

- Em tìm ai ?

Đó là một phụ nữ mập mạp đang cúi kính của sổ.

- Có người nhấn bà Fontanille. Cháu nghe nói bà ở đây.

Người phụ nữ lắc đầu:

- Không biết! Chắc em lầm!...

- Có thể bà dọn nhà rồi. Dì về ở đây lâu chưa ?

- Chắc lâu. Tám năm rồi. Chưa nghe ai nói tới tên Fontanille cả.

Mady bước đi. Người phụ nữ trốn khỏi Sauzet chắc chắn đã dời nhà trước khi bà lau kiếng này

tới. Cách đó một quãng, cô trông thấy hai đứa nhỏ đang ra sức thầy bun dù là đường dốc. Chắc chúng cũng không biết gì. Nhưng cô cứ hỏi.

- Bà Fontanille à ? - Đứa lớn hơn nói. - Em không biết. Nhưng nếu chị muốn, chị thử hỏi ông "be" em coi.

- Ông "be" đang ở đâu ?

- Đó, kia. Cái nhà có cửa sơn màu vàng. Ông đang đứng trước cửa đó.

Đó là một người đàn ông khoảng 60 tuổi, đầu hơi không thua gì Tondou, nhưng bộ râu cảm rậm đến nỗi có thể làm cậu Marius phát ghen khi so với hàm râu dẹt của cậu. Ông ta cũng có vẻ dễ mến của dân miền Nam.

- Cháu tìm bà Fontanille. - Mady nói. - Ông có biết bà đó không ?

- Cháu nói Fontanille à ? Gia đình Fontanille đi khỏi đây từ lâu lắm rồi. Trước đây họ ở căn nhà nhỏ bên kia đường mà cháu thấy đó.

- Vậy ông có biết làm cách nào để gặp bà Fontanille không ?

- Tiếc quá, con gái à. Lâu lắm rồi bác không nghe tin tức gì của họ. Cháu tìm bá có việc gì không ?

Mady không muốn nói láo, nhưng cô cũng không dám tiết lộ bí mật của Ludo. Hơn nữa, cô cũng không muốn đề cập những điều mình không rõ ràng:

- Cháu muốn báo tin cho bà Fontanille biết về một người quen ở lâu dài Cây Tùng...

- Lâu dài Cây Tùng đã bị cháy. Đây là vụ cháy lớn nhất vùng này, cháu có biết không ?

- Cháu có nghe nói tới nó, tuy cháu không phải là dân Montélimar. Bà Fontanille ở đây đã thoát nạn cùng với đứa con gái phải không, thưa bác ?

Cô nhìn người đàn ông với vẻ dò hỏi ngay thơ đến nỗi ông ta đưa tay vén tấm áo kết bằng hạt thủy tinh.

- Cháu vô đây cái đã, rồi mình sẽ nói chuyện! Người đàn ông cũng già chuyện như hai bà ở Sauzet. Ông kể lại đám cháy như thể mình có

chứng kiến. Mady cố lái câu chuyện về bà Fontanille.

- Bác có quen bà không ?
- Quen không à! Bọn tôi là hàng xóm láng giềng đó. Bà ta rất tốt... Cả chồng bà nữa.
- Cháu cứ tưởng bà goá chồng.
- Chồng bà mất hai, ba tháng gì đó trước khi có đám chầy. Một cái chết lạng nhách. Ông đi câu bên bờ sông Rhône, rồi vô ý trượt chân lăn xuống dốc và chết dưới. Tám ngày sau người ta mới tìm thấy xác ông ở bờ đập Lâu Đài Mới. Bà vợ không chịu nổi tai họa này, bà bệnh rất nặng. Chính tôi đã khuyên bà vào an dưỡng ở lâu đài Cây Tùng!...

- Ồ, đâu phải lỗi của bác...
- Cháu nghĩ vậy à ? Cái đám chầy đêm đó có thể làm người khỏe mạnh như phát điên vì sợ. Khi bà Fontanille về tới nhà giữa đêm khuya, bà ta hầu như mất trí... Kể từ hôm đó, bà ta không đi ra khỏi nhà. Tôi là người láng giềng của bà, tôi phải mua giúp bà những đồ cần thiết, sữa cho

mấy đứa nhỏ chẳng hạn... Bà còn không cho tôi bước vô nhà nữa kia, lấy cớ là tôi hút thuốc có thể làm cháy nhà. Đến nỗi tôi không còn nhìn thấy đứa con gái nhỏ của bà mà tôi rất quen...

Ông lắc đầu và phác một cử chỉ mơ hồ.

... Rồi sau đó ít lâu bà báo cho tôi biết là bà dọn nhà đi chỗ khác. Bà không muốn ở lại Montélimar nữa. Bà ra đi trên một chuyến tàu đêm với đứa con gái và một cái va-li nhỏ, nói rằng bà sẽ trở về dọn nhà sau... Một tuần sau, bà quay về dọn nhà, nhưng không có đứa con. Từ đó, tôi không thấy con nhỏ nữa. Tôi rất mến đứa nhỏ, nó dễ thương lắm.

- Bà đi về đâu hả bác ?
- Bà dọn tới Avignon. Không biết bây giờ bà còn ở đó không. Thời gian đầu, bà còn gọi thư về cho tôi, nhưng 7, 8 năm sau này thì thôi. Tôi được biết bà đã kiếm được việc làm và lấy chồng mới.
- Bác còn nhớ địa chỉ của bà không ?
- Tôi không nhớ... Nhưng còn giữ địa chỉ trong mở thư từ. Tôi luôn luôn giữ lại thư từ cũ.

Ông lôi trong tủ ra một gói đựng đủ thứ giấy tờ.

- Đây, cái bưu thiếp của bà đây. Địa chỉ ghi ở phía sau này nè: số 14 đường Barnassière.

Ông đưa cho Mady:

- Cháu cứ đọc đi, không có gì bí mật đâu.

"... Tôi xin lỗi không trả lời thư sớm hơn. Nhưng tôi bận quá. Mới đó mà tôi đã xa Montélimar 3 năm rồi. Tôi vẫn còn nhớ ngôi nhà nhỏ ở đường Con Dê Đỏ, và tôi mong muốn trở lại Montélimar nhưng công việc không cho phép. Tôi và cháu Mireille vẫn khỏe. Thân mến."

Mady trả lại tấm thiệp và cảm ơn chủ nhà. Có lịch sự ngồi nghe thêm một chút nữa rồi rời cáo từ.

Đã ba giờ chiều, cô vội vã trở về ga, nhưng chỉ kịp nhìn thấy chuyến tàu nhanh lăn bánh.

- Thôi kệ! Việc của Ludo trước đã.

Cô băng qua công viên, nóng lòng gặp lại Tondu và Tidou. Cô thấy hai đứa đang đứng trước

gara, trầm trồ ngắm nghía chiếc xe thể thao mới của ông Césarín.

- Được rồi! - Mady nói. - Tớ có địa chỉ rồi! Bà Fontanille đang ở Avignon, tớ có cả tên đường và số nhà đây.

Và cô hạ thấp giọng:

- Tớ chắc chắn bà đã bắt cóc bé Críxtin.

- Cậu có bằng chứng không?

- Có. Mấy cậu nghe đây: khi cái bà Fontanille này từ đám cháy trở về, bà không muốn gặp mặt ai hết. Ngay cả người hàng xóm thân nhưt của bà, bà cũng không cho thấy mặt đứa con gái, vài ngày sau bà đã rời thị trấn giữa đêm cùng với đứa nhỏ để rồi một tuần sau đó mới quay lại dọn nhà, một mình. Mấy cậu cứ suy nghĩ đi! Thiệt là rõ như ban ngày. Bà không muốn người ta gặp mặt đứa nhỏ, bởi vì đó không phải là đứa con của bà. Bà đã đi ban đêm để không ai nhận ra mặt nó... Cũng như trước đó bà không chịu leo lên xe cứu thương! Tại sao bà không chịu ở lại Montélimar? Không có gì bất ép bà hết. Ở

Avignon không ai biết bà nên bà không cần giấu đứa con gái nữa.

- Tuyệt vời! - Tondou la lên. - Mady, cậu quì là tuyệt vời! Trục gác của cậu...

- Không! Không phải trục gác. Tổ chỉ suy luận thôi. Chắc bọn mình phải xuống Avignon, nhưng bao giờ đây há Tidou ?

- Ngày mai, - Tidou trả lời - ngày mai là thứ bảy, bọn mình được nghỉ việc.

Năm

Trục gác của Mady

Năm chiếc xe gắn máy thả hết ga phóng về hướng Nam trên Quốc lộ 7. Trời nóng hừng hực nhưng nhờ lướt xe nhanh, bọn nhỏ vẫn thấy dễ chịu.

Bọn chúng rời Montélimar lúc 9 giờ, và hy vọng vượt qua quãng đường 84 cây số trong vòng hai tiếng rưỡi. Nhưng xe Bistèque bị pan nên tới trưa chúng mới nhìn thấy toà lâu đài Các Giáo Hoàng.

Không dễ mất thì giờ, chúng tìm ngay con đường Barnassière. Đây là một con đường nhỏ,

với những ngôi nhà chưa hề được quét vôi lại. Ngôi nhà số 14 là một ngôi nhà 3 tầng với những khung cửa sổ đã xộc xệch. Trong cái hành lang vòm cong mờ tối là một dãy hộp thư. Nhưng không có hộp nào mang tên Fontanille cả.

Mấy người bạn bối rối đi xuống. Chúng tôi hỏi một tiệm thuốc gần đó mới biết rằng căn nhà sắp hư, đang cho mấy công nhân Bắc Phi ở tạm. Còn phần bà Fontanille, thì chủ tiệm thuốc cũng có biết nhưng lâu lắm rồi.

- Đúng rồi !... Bà ta là một người hơi thấp, có một đứa con gái chừng 4, 5 tuổi gì đó rất dễ thương.

- Dĩ có biết hiện nay bà ta ở đâu không ?

- Không. - Tôi hoàn toàn không biết.

Cả bọn bèn tới một cửa tiệm thịt và tiệm tạp hóa gần nhất, nơi chúng nghĩ là bà Fontanille có thể tới mua đồ. Đúng vậy ! Hai người chủ tiệm có nhớ một bà khách mang tên đó. Nhưng họ không cho biết gì thêm.

- Chắc không ra gì... - Bistèque thờ dầy nói. - Một giờ rưỡi rồi. Có lẽ mình nên măm một chút đã.

Bọn chúng mua mấy cái bánh xăng-uych rồi leo lên mòm đá Tu Sĩ dòng Đông danh tiếng mà Tidou từng biết. Bọn chúng bận lo nghĩ đến nỗi không còn muốn nhìn ngắm phong cảnh.

- Tớ có một ý kiến, - Mady nói. - bọn mình tới bưu điện hỏi.

- Vô ích ! - Tondou đáp. - Bưu điện không cho biết địa chỉ đâu. Nhiều lắm là họ chịu chuyển thư từ của số nhà cũ... với điều kiện là bà Fontanille vừa mới dọn khỏi chỗ này ! Nhưng theo tớ hiểu thì bà đã rời khỏi vùng này lâu lắm rồi.

Bọn chúng lại bàn tính với nhau vì không muốn tới Avignon một cách vô ích như vậy.

Cuối cùng cả bọn đồng ý trở về con đường Barnassière. Chúng tìm thêm được mấy người biết bà Fontanille, nhưng không ai có thể cho chúng biết hiện giờ bà ra sao. Tới khoảng 4 giờ chiều, khi chúng sắp sửa bỏ cuộc thì Mady nhìn thấy một người đưa thư đi qua. Cô chạy tới ông và hỏi ông đã đưa thư trong vùng này từ bao lâu

rồi. Ngạc nhiên vì câu hỏi kỳ cục, người đưa thư trợn mắt.

- Sao ?... Từ bao lâu rồi hả ?... Từ lúc cháu chưa ra đời kìa !

- Vậy chắc bác biết một bà tên là Fontanille ở trên đường này, tại căn nhà số 14.

Người đưa thư có vẻ ngần ngại. Mady năn nỉ :
- Có thể là bác quên, nhưng chắc chắn trước đây bác có đưa thư tới bà. Nếu bác biết bà dọn đi đâu, bác làm ơn nói cho tụi cháu với. Tụi cháu có việc rất quan trọng, cháu xin lặp lại, có việc rất quan trọng. Tụi cháu ở tận Montélimar chạy về đây.

Người đưa thư già khẽ giật mình và nở một nụ cười thân thiện :

- Montélimar à ?... Á, ngộ thiệt !...

- Sao vậy bác ?

- Bởi vì... bà đã dọn về Montélimar !

Rồi ông nói bằng một giọng trầm như thể tâm sự :

Tôi đoán đó là quê của bà. Tôi nói riêng cho mấy cháu hay : Con nhỏ con của bà, ở đây nó rầu rĩ lắm. Trong suốt một thời gian dài tôi vẫn thường đưa thư cho bà. Nhưng bây giờ tôi không thể đưa địa chỉ cho mấy cháu được... Tôi quên mất rồi !...

- Cám ơn bác, cám ơn bác. Như vậy đủ rồi.

Suýt chút nữa Mady đã nhảy lên ôm cổ người đưa thư. Vậy là bà Fontanille đã trở về chỗ cũ.

- Đúng rồi. - Mady nói : - Trên bức thiệp gửi cho người hàng xóm cũ, tôi thấy bà ta có vẽ nhớ Montélimar lắm.

Tondu suy nghĩ :

- Nếu bà đã bỏ đi để người ta không nhận được con bé, chắc bà ta không trở lại đâu.

Mady mỉm cười :

- Cậu suy nghĩ thêm nữa đi, Tondu. Một em bé hai tuổi không thể giống một đứa nhỏ năm, sáu tuổi. Bà Fontanille sinh trưởng ở Montélimar, như định bà phải nhớ quê nhà. Biết đâu bà không

chờ cho con bé lớn lên để người ta không còn nhìn ra được nó... Thôi, lên đường đi.

Bọn chúng lại nhảy lên xe, phóng mất tới Valéri đã bắt đầu lo lắng.

- Vậy là người dân bà đó đã trở lại đây. - Cậu Marius ngạc nhiên. - Việc này muốn xác minh cũng không khó. Để cậu lo cho... Cậu có quen một nhân viên ở Tòa Thị chính. Ông ta sẽ có danh sách cử tri và cho mình biết địa chỉ... chỉ có điều mai là Chủ Nhật, Tòa Thị chính đóng cửa, phải chờ tới thứ Hai.

- Trong khi chờ đợi, hay bọn mình báo cho Ludo biết những điều mình mới khám phá được? - Tondou nói.

Ông cậu lắc đầu.

- Khoan, chưa được đâu. Nếu mấy cháu làm thì thành nhò lại càng thất vọng hơn.

Chưa có khi nào mà ngày Chủ Nhật lại qua lâu như vậy. Để giết thời giờ, Tondou và Tidou tới trạm sửa xe giúp ông Césarín chăm nom chiếc

xe thể thao mới. Bistèque và Gnafron rủ nhau đi chơi. Về phần Mady, cô lại ra ga hy vọng kiếm một ít tiền bù cho ngày hôm qua. Cô cũng rất mong gặp Hùng Quế để kể cho nó biết. Con bé cho thuê xe đạp không có mặt... Quầy để xe của nó cũng đóng cửa im ỉm. Mady ngạc nhiên vì Chủ Nhật tuần trước nó vẫn mở cửa. Nó đi chơi với mẹ và hai đứa em chăng?

Buổi chiều, Hùng Quế vẫn không ra tiệm Mady trở về Trại Bạch Dương. Gnafron và Bistèque đang nằm dài trên ghế khoe chiến công bơi được 20 lần vòng hồ 50 thước. Tidou và Tondou thì kể là chiếc Alfa-Roméo - tên chiếc xe thể thao mà chúng vừa mới đi với ông Césarín - qua mặt tất cả những chiếc khác trên quốc lộ 7.

Tối hôm đó, nhờ trời mát, mọi người ngủ một giấc ngon lành. Sáng hôm sau, 7 giờ, mọi người đều thức dậy. Ăn xong bữa điểm tâm dưới tán cây bạch dương, bọn trẻ lục tục đi làm việc. Mady hơi lo khi thấy Hùng Quế vẫn không ra công viên. Đến trưa, cô hồi hã về Trại Bạch

Dương để nghe tin tức của Người phụ nữ ở nhà an dưỡng.

- Không có gì cả. - Cậu Marius thông báo. Ông bạn cậu đã mở hết hồ sơ họ tịch... Không có ai tên Fontanille trong vùng này cả.

Mấy người bạn không giấu nói sự thất vọng. Làm gì bây giờ ? Gnafron đề nghị dò tên khai sinh :

- Cái đó cũng làm luôn rồi. - Cậu Marius đáp, không kiểm được cái gì hết... Hơn nữa, chúng ta cũng không biết tên khai sinh của người đàn bà đó !...

Bữa ăn trưa đã xong. Mady giúp mẹ Valérie dọn dẹp. Kafi đang nằm dưới chân chủ bóng nhòm dây, phóng ra phía cổng.

- Nó bị gì vậy ? - Gnafron vội hỏi. - Tôi biết nó không ưa gì ông đưa thư, nhưng ông đi qua rồi, tôi vừa nhận được một lá thư từ Lyon đây.

- Chắc ! Chắc nó đánh hơi thấy "bạn". - Bistèque nói. - Tôi đề ý là vùng này có rất nhiều chú cẩu dê thương.

Nhưng Kafi đã vẩy đuôi đòi chủ tới cổng. Tidou bước tới nhìn ra ngoài đường. Không có gì lạ hết.

- Coi, coi. - Tidou vừa nói vừa vỗ nhẹ lên đầu con chó. - Yên coi, Kafi.

Hắn khếp cổng lại thì thấy con chó ngược mắt nhìn lên hộp thư. Để nó yên tâm, hắn giở nắp hộp và lôi ra một mẩu giấy, trên đó có mấy chữ :

ĐỪNG TÌM NỮA

KÉO GẤP CHUYỆN KHÔNG VUI !

*

Mọi người đổ xô tới coi mẩu giấy. Rõ ràng nó vừa mới được bỏ vào hộp thư, và Kafi đã nghe được tiếng bước chân. Để chắc chắn, Tidou lại mở cánh cổng sắt nhìn ra bên ngoài. Không một ai hết !

- Vậy có người đoán ra được việc mình làm hay sao ? - Cậu Marius nhủ mảy mòi.

Ông nghĩ ngay tới nhân viên Tòa thị chính. Không. Đó là một người bạn. Hơn nữa, cũng trẻ cũng điếm lại những con người mà chúng đã nhắc tới trong đám cháy : hai người đàn bà ở làng Sauzet, người đàn ông ở trên đường Con Di Dó, ông Césarín, nhân viên nhà ga, người đưa thư, những người chủ tiệm ở Avignon... Chúng cũng nghĩ tới cả Húng Quế, nhưng điều này không thể chấp nhận được vì nó đã đứng về phe Ludo như chúng...

- Dù sao đi nữa thì lời đe dọa này cũng rất có ý nghĩa. - Gnafron nói. - Nó chứng tỏ rằng việc bọn mình làm đang gây trở ngại cho ai đó... Tức là bọn mình đi đứng đường.

- Rất đúng ! - Cậu Marius tán thành. - Lời nhấn này vừa đáng lo vừa đáng mừng. Nè, sắp nhỏ, mấy cháu đã phóng lao rồi đó. Mấy cháu định ngừng hay theo lao ? Xét cho cùng chuyện này đâu có dính dáng gì tới tụi cháu.

- Không. Tụi cháu không ngừng đâu. - Mady nói sôi nổi. - Phải tìm cho ra lời nhấn này của

"Gã" biết bọn cháu ở đây. Nếu bọn cháu cứ ai. "Gã" sẽ bỏ thêm một mẫu giấy nữa. Và tiếp tục, "gã" sẽ phóng ra được "gã".

Vụ này làm lũ trẻ xúc động đến nỗi chúng không còn muốn ăn trắng miệng dù hôm đó món mặn tươi rất hấp dẫn.

Mady ra ga. Sau một chuyến tàu, cô lại ra công viên, gần bên quầy xe đạp của Húng Quế. Cửa vẫn đóng. Con nhỏ bình hay sao ? Nhưng mấy bữa trước coi bộ nó khỏe mạnh lắm mà ? Mady cảm thấy băn khoăn, cô bước tới gần cửa tiệm. Trên cánh cửa cô thấy một tấm bảng nhỏ được dính bằng bốn cây đinh vàng ghi giá tiền thuê xe :

GIÁ BIỂU MỚI :

15 PHÚT : 2 FR.

30 PHÚT : 3 FR.

45 PHÚT : 5 FR

1 GIỜ : 6 FR

Cô toan trở về ghế ngồi thì một người mẹ hai tay dắt hai đứa nhỏ tới hỏi :

- Sao ? Trời đẹp như vậy mà Húng Quế không ra à ?

- Dạ, nó đóng cửa từ hôm qua kia. Chắc nó mệt...

- Tội chưa ! ... Nó thích bọn nhỏ lắm mà bọn nhỏ cũng thích nó lắm.

- Dĩ biết nhà nó không ả ?

- Ở cuối xóm Thánh Jem. Má nó là bà Villeneuve, ở góa với hai đứa con nhỏ. Bà cũng tội lắm !...

Nói xong người phụ nữ lúi hai đứa nhỏ mặt mày đã ù xù đi liền. Mady trở về ghé ngồi, đợi kéo cuối cùng thêm lo lắng. Sau khi bán xong xóm Thánh Jem.

- Nếu Húng Quế bệnh, - Có tự nhủ. - mình sẽ biểu nó để mình cho thuê xe thay nó... Như vậy nó vẫn được thêm một ít tiền.

Cô băng qua cầu, một người đi đường chỉ cho cô biết con đường Bách Lý Lương, từ quốc lộ chạy vòng qua mấy cánh đồng bắp và các vườn

cây. Trước khi đi, cô vào một tiệm tạp hóa ở nhà của bà Villeneuve.

- A, má của Húng Quế ! Bà ở cách đây chừng 500 thước, căn nhà cuối cùng, bên tay phải, cô sẽ nhận ra ngay vì quanh nhà trồng đầy hoa phù dung.

Mady bước đi. Không bao lâu cô có cảm giác dễ chịu như đang ở miền quê. Từ xa, những cánh hoa phù dung tươi tắn đã cho cô biết căn nhà. Nhưng các cánh cửa đều đóng.

- Không có ai hết ! Chắc bà Villeneuve với cả nhà đã đi khỏi.

Cô quay gót. Thình lình cô giật mình, ngừng lại nửa chừng. Cô vừa nhận thấy thấp thoáng đằng xa bóng Húng Quế đang đi tới, tay xách một giỏ đồ hộp nặng trĩu. Cô đưa tay vẫy nó và bước vội tới. Nhưng cô rất ngạc nhiên khi thấy cô bé quay ngoắt người lại rồi biến mất sau một dãy nhà. Mady vội chạy tới nhưng không thấy con nhỏ đâu hết. Nó đã lủi qua một đường khác để tránh cô sao ?

Mady tự hỏi phải chăng mình làm. Đó là một độ của cô, nó đã bỏ chạy? Để được rõ ràng, cô lại trở lại tiệm tạp hóa nội là nhà bà Villeneuve đóng cửa.

- Kỳ quá. Bà Villeneuve đang bị bệnh nằm ở nhà. Cô không gặp con Húng Quế à? Nó mới ra khỏi đây.

Sững sờ, Mady cảm ơn bà ta rồi bỏ đi. Vậy là cô không làm. Húng Quế đã tránh cô, cô cố tìm hiểu nguyên do, nhưng không dò ra nổi.

Mady bèn trở lại Trại Bạch Dương chờ mấy đứa bạn. Đến lượt chúng, đứa nào cũng thấy thái độ quái lạ của con bé cho thuê xe đạp mà trước đây chúng đều đánh giá là rất dễ thương.

- Cậu có chắc chắn là nó nhận ra cậu chớ?
- Tớ xin đặt tay lên ngọn nến mà thề... Đến bây giờ tớ vẫn chưa hiểu tại sao nó lần tránh. Mới đây nó còn rất thân với tớ mà. Nó không cho tớ biết là má nó bệnh, nhưng đó đâu phải lý

do để nó bỏ chạy... Hơn nữa, tại sao nhà lại đóng cửa kín mít?

- Chà, - Mợ Valérie nói. - nhiều khi người ta bị bệnh, không muốn tiếp ai. Nhất là khi bị bệnh nặng... và chắc con Húng Quế không muốn cho người ta thấy mặt mày nó rầu rĩ.

Cứ bàn tán về thái độ của Húng Quế không ích lợi gì, bọn trẻ lại trở về với mẩu giấy bí mật.

- Mợ không phải là chuyên gia về chữ viết, bà Valérie nói. - nhưng rõ ràng nét chữ này không phải do người lớn viết. Hay đây là trò nghịch ngợm của bọn trẻ con?

Thình lình Mady đưa tay lên vỗ trán:

-Ồ... tớ thấy ra rồi!

Cô suy nghĩ thêm một chút rồi quay về mấy đứa bạn.

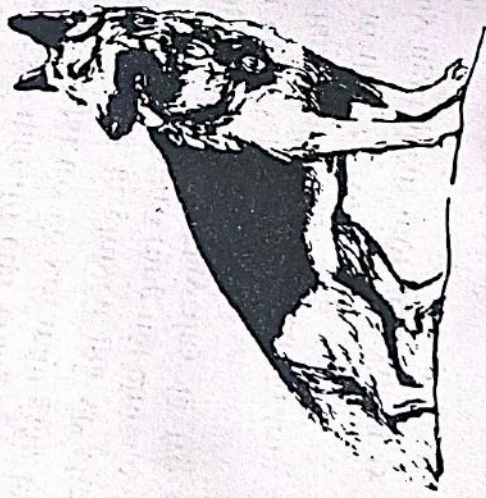
- Đi theo tớ!

- Đi đâu?

- Rồi mấy cậu sẽ biết.

Cô dắt bọn bạn tới sạp của Húng Quế và chỉ chúng xem tấm bảng ghi giá thuê xe.

- Mấy cậu coi đi !... So sánh hai nét chữ coi !
 Hai nét chữ giống hệt nhau : cũng là chữ U
 hai nét sứt nhau, chữ E lóc miệng chữ H rất dài,
 Người viết mẫu giấy đe dọa không ai khác làm
 là Húng Quế !

Bí mật của Húng Quế

Khám phá của Mady rất quan trọng. Húng Quế biết bà Fontanille không ? Nó có tiết lộ bí mật của mấy người bạn cho người nào khác ngoài má nó là bà Villeneuve không ?

Bọn chúng lại so sánh hai nét chữ một lần nữa. Sau khi đã tin chắc là không thể nào làm, cả bọn quyết định phải gặp Húng Quế hỏi cho ra lẽ.

Hôm sau, như đã hẹn, bọn trẻ về nhà sớm, mọi người ngồi vào bàn ăn ngay lập tức. Đúng

1 giờ, cả chúng nhảy lên xe gắn máy, mở hết tốc lực, Kafi phóng theo.

Căn nhà của Húng Quế vẫn đóng kín cửa làm bọn trẻ cảm thấy lo ngại. Chúng dựng xe bên lề đường và đi bộ tới.

- Chờ tớ một chút. - Mady nói trước khi bước vào miếng đất trồng đầy hoa phù dung.

Cô gõ cửa. Không có tiếng trả lời. Chờ thêm giây lát, cô lại gõ cửa. Cánh cửa vẫn đóng. Tuy nhiên, cô nghe có tiếng động bên trong, tiếng nói của trẻ con và tiếng "suyt" khe khẽ. Mady đi quanh nhà rồi dừng lại gõ cửa thêm một lần nữa.

- Húng Quế và má nó đang ở nhà. - Cô nói, nhưng họ không chịu trả lời. Họ biết bọn mình tới. Chắc bà Villeneuve bệnh nặng lắm.

- Cũng có thể bà Villeneuve ở nhà với hai đứa nhỏ kia. - Gnafron góp ý. - Chờ tới, bọn mình sẽ trở lại, chắc chắn là Húng Quế có ở nhà.

Bọn chúng chờ thêm một lúc nữa, nhưng vẫn không thấy gì. Nản lòng và có phần nào bối rối, bọn chúng trở ra xe. Chúng vừa rõ máy thì Kafi

giúp mấy anh chị một tay. Ai ngờ !... Chính em là em của Ludo !

Bọn trẻ cảm thấy như bị một cú vào đầu ! Tất cả choáng váng mặt mày, không đứa nào thốt được một tiếng. Chúng tưởng mình đang nằm mơ.

- Chính em cũng không thể nào tin.... Em mới nghe má kể chuyện hôm qua... và em thấy lo sợ cho má... Em hoảng quá, em đã vội vàng viết mẩu giấy và chạy tới nhà ông Marius...

Mady nắm lấy bàn tay Húng Quế. Bằng một giọng đầy nước mắt, và rất khó khăn, nó nói :

- ... Tối hôm đó, em đã kể má nghe chuyện mấy anh chị cố kiếm cho ra đứa con gái mất tích trong vụ cháy của bà Barois... Trời ơi !... Gương mặt má thất lại, trắng bệch... Không nói một tiếng, má chạy thẳng vô buồng ngủ, đóng cửa lại. Em kêu má, em gõ cửa, má vẫn không trả lời... Nhưng khi em định đi ra khỏi nhà, thì má đột ngột mở cửa ra và kêu : "Đừng đi, Húng Quế! Đừng đi ra ngoài !".... Em tưởng má phát điên. Má ngồi phịch xuống ghế, hai tay ôm lấy đầu,

"Húng Quế !" Húng Quế !... Trời

lại kêu lên "Húng Quế !"...

Nó đứa tay lên quẹt nước mắt rồi nói tiếp :
"Rồi mấy đứa nhỏ đòi ăn. Má hết hoảng... Rồi mấy đứa nhỏ nó ăn !... Sau đó, em đến nỗi quên cả cho bọn nó ăn !... Húng Quế, má muốn con nghe một chuyện hết sức quan trọng... Má cứ tưởng giấu được chuyện này suốt đời. Bây giờ không được nữa rồi, cảnh sát có thể tới đây bắt má !... Húng Quế, con nghe đây... má chính là người ôm Crixtin chạy thoát khỏi tòa lâu đài, khi Mireille - con ruột má - đã chết cháy"...

Năm người bạn cùng "ối" lên một tiếng. Mireille ! Tên đứa con nhỏ của bà Fontanille mà bọn chúng nghe được khi tới tòa nhà số 14 ở Avignon !

"...Rồi má kể cho em nghe tất cả mọi chuyện. Bây giờ em mới hiểu vì sao má rất sợ chuyện cháy nhà. Má cố ở lâu dài Cây Tùng để an dưỡng sau khi... chồng má mất. Và má đã làm quen với bà Barois. Hai người hay đi chơi chung với

...Vu mất tích ở Montélimar

Má cũng rất thương má. Má chăm sóc

phau... Ludo cũng rất thương má. Má chăm sóc

cho anh khi bà Barois chết... "Lúc lâu dài bị cháy, mọi người đều mất hết

hòn vĩa. Bà Barois chạy đi tìm Ludo, bị té vào

một đống lửa. Về phần má, khi chạy vào phòng

thì đứa con má đã chết vì lửa. Trên giường của

bà Barois có một đứa bé đang khóc, đó là... Crixtin. Má đã bông nó chạy ra, định đưa cho

một y tá... Nhưng không có người nào hết !... Con bé Crixtin đó, là... em !..."

Nó ngừng lại. Gương mặt nó vẫn còn tái xanh. Mady kéo nó ngồi xuống một tảng đá. Mấy người bạn vây quanh. Đứa nào cũng cảm thấy muốn nói một câu gì đó, nhưng không biết là câu gì.

- ... Đến phiên em, em cũng tưởng mình phát điên... Má nói là một ý nghĩ đột ngột xuyên qua đầu má, con bé Crixtin sẽ thay cho đứa con gái Mireille của má vừa mất... Đó tựa như là định mệnh vậy !... Nhưng má biết, về mặt pháp luật, má không có quyền. Vì vậy ngay giữa đêm khuya, má đã chạy bộ về đường Con Dê Đỏ ở Montélimar.

- Đường Con Dê Đỏ. - Mady nói. - Đó là nhà của bà Fontanille.

- Dạ phải, rồi mấy anh chị sẽ hiểu. Về nhà rồi, má mới thấy việc này nghiêm trọng. Má đã giữ một đứa nhỏ không phải con mình. Nhưng mẹ của đứa bé đã chết, và má không muốn xa đứa bé. Vậy là má lột cái vòng trên cổ tay em, tránh không cho ai thấy em, và sau đó vài ngày, rồi Montélimar đi Avignon.

- Đúng rồi, - Tondou bây giờ mới lên tiếng nói. - má em ở nhà số 14 đường Barnassiere.

- A, vậy là mấy anh cũng biết !... Em và má ở đó 3 năm, nhưng má nhớ Montélimar... Má đã sinh ra và lớn lên ở đó. Vì vậy má đã trở về đây và thuê căn nhà nhỏ này. Vài tháng sau, má gặp người chồng thứ hai của má... Ông rất tốt với em, nhưng rồi hai năm sau, ông bị bệnh mất.

- Anh hiểu rồi, - Tidou nói. - người chồng trước của má em họ là Fontanille. Vì vậy mà nhân viên ở tòa Thị chính không lần ra được.

- Bay giờ má em khổ lắm. Má cứ nghĩ là người ta sẽ tới bắt em. Má nằm mơ suốt đêm. Má bắt

thương em phải ngủ với má. Má sợ em cũng không phải ngủ với má. Cho cái gì em cũng không ?

Không ! Hơn nữa, xa má để đi đâu ? má nữa... Hôn nữa, xa má bán đồ sắt chịu xa má đâu... Anh Ludo cũng đang sống khổ sở Chấn chấn không phải về chỗ ông sống khổ sở ở Troyes !... Anh Ludo cũng đang sống khổ sở với ông...

Hùng Quế lại ngừng, rồi rên rĩ :

- Tội nghiệp má !... Lúc nào má cũng nghĩ cửa cảnh sát tới bắt má. Má đóng hết mọi cánh cửa để người ta tưởng là nhà không có ai. Hai ngày may má bình thiết sự - vì vậy mà em đã viết mẩu giấy đó. Em năm nỉ mấy anh chị, đừng nói cho ai biết !... Em không muốn xa má...

Nó run rẩy như một cây hạnh nhân dưới ngọn gió phương Nam. Năm người bạn vẫn còn chưa hoàn hồn. Bọn chúng đi tìm em gái cho Ludo nhưng không dám tin là sẽ gặp. Vậy mà thành linh, nó đứng đây, như từ trên trời rơi xuống ! Mady lại cầm lấy hai bàn tay nó siết nhẹ :

- Bọn chị hiểu rồi, Hùng Quế à. Bọn chị không để cho ai bắt em xa má đâu... Nhưng còn Ludo ?...

Con bé cúi đầu.

- À, anh Ludo !... Hai ngày nay em không ngừng nghĩ tới ảnh. Không nên để ảnh sống trong ngôi nhà đó, ảnh khổ lắm... phải chỉ ảnh tới được đây...

- Nhưng má em có chịu không ?

- Chịu chứ. Má em còn nhớ ảnh mà !... Má còn nhớ là ảnh tóc vàng giống ba, gốc người miền Bắc. Má luôn luôn mong muốn có một người con trai. Nhưng chuyện đó làm sao bây giờ, chỉ Mady ?

- Bọn anh cũng chưa biết. - Tidou nói. - Anh sẽ về kể cho cậu mợ anh nghe. Em cứ yên tâm. Họ sẽ không để lộ chuyện ra đâu. Còn bây giờ, em khoan nói gì với má đã. Cứ an ủi má, nói là mọi chuyện sẽ ổn thôi.

Bỗng trong nhà có tiếng lục đục. Chắc là chờ con nhỏ quá lâu, bà Villeneuve bắt đầu lo lắng.

- Mấy anh chị cứ đứng đây, - Ilung Quế với vàng nói. - Chờ em vô nhà, rồi hãy đi.

Nó chạy mất, để năm người bạn đứng lại ngẩn ngơ. Hùng Quế, em gái của Ludo !... Thiệt là không thể tin nổi...

*

Vài phút sau, Năm người bạn về tới Trại Bạch Dương. Hết sức xúc động vì câu chuyện của Hùng Quế, bọn chúng đều cho rằng nên báo Ludo biết. Mady được giao nhiệm vụ viết thư - một lá thư dài mà cô kể hết mọi chuyện "Ludo ơi, - cô kết thúc. - chắc cậu mừng lắm, mà bọn tớ cũng mừng. Nhưng đừng để lộ ra nghe, nhứt là đừng cho ông dượng biết. Bọn tớ sẽ thông báo cho cậu nên làm gì trong thư sau. Cứ yên tâm".

Dù Tidou cho rằng chưa nên gửi thư ngay, Mady vẫn chạy ra ga để gửi thư trong khi mấy đứa bạn đi làm việc.

6 giờ chiều hôm đó, cả bọn lại về Trại Bạch Dương. Bistèque thay mợ Valérie làm bếp. Tối tối, hai ông bà Marius mới về. Họ đều không thể tin được ở tai mình khi nghe kể chuyện.

- Trời ơi ! - Mợ Valérie xoắn hai bàn tay kêu lên. - Chuyện bắt cóc con nít có thiệt à ?... Ngay cả bây giờ mà mợ cũng không tin nổi !..

Nhưng người từng sốt hơn hết vẫn là chồng bà. Ông không ngừng mân mê cầm và lắc đầu quây quây.

- Không thể tưởng tượng ! Không thể tưởng tượng ! Một chuyện động trời như vậy lại xảy ra ở Montélimar, cái thị trấn nhỏ xíu chưa bao giờ có lấy một câu chuyện lạ !

Rồi ông hỏi bọn trẻ :

- Mấy cháu không nói với ai hết chớ ?

- Dạ không. Bọn cháu chỉ gửi thư cho Ludo báo nó biết là đã tìm thấy em nó.

- Đáng lẽ mấy cháu không nên gửi... ít nhất là chưa nên gửi. Thư có thể lạc hoặc bị ai đó coi... ai đó không nên coi ! Vụ này nghiêm trọng lắm. Nếu cậu mừng cho Ludo, thì cậu thấy rất đáng lo cho bà Villeneuve.

- Sao vậy hả cậu ? - Bistèque hỏi.

- Bà ta có thể bị truy tố về tội bắt cóc và dụ dỗ trẻ vị thành niên !

Mady phản đối :

- Bà có làm gì xấu đâu. Húng Quế mất cả cha lẫn mẹ. Bà Villeneuve đã nhận nó, chăm sóc nó, thương yêu nó như là con ruột của bà...

- Không đâu Mady à. Không phải là nhận đâu, mà là bắt cóc ! Nó khác nhau lắm. Không ai giao cho bà quyền giữ đứa bé. Trước mặt pháp luật, bà ta đã phạm tội.

Nghe tới đó, cả năm đứa nhảy dựng lên.

- Không thể được ! - Gnafron nóng nảy nói. Bà Villeneuve đã trở thành bà mẹ thiệt sự của Húng Quế... và với bất cứ giá nào, con bé cũng không muốn xa bà !

- Có đôi khi công lý không xét tới tình cảm đâu, mấy cháu à. Cứ tưởng tượng coi, nếu như ông chủ tiệm đồ sắt ở Troyes biết được sự thật !... Ông ta dám truy tố người phụ nữ đáng thương đó ra tòa lắm.

Bistèque nói :

- Ông ta đâu có thương gì Ludo, ông ta cũng sẽ thương gì con Húng Quế !

- Nếu Húng Quế được giao cho người khác giám hộ, ông ta sẽ không được quản lý toàn bộ gia sản của hai đứa này. Ông ta bắt buộc phải chia bớt... Và có lẽ gia sản đó đã bị thâm hụt rồi, nên ông ta sẽ làm tất cả mọi điều để được quyền giám hộ luôn con bé Húng Quế.

- Trời ! Thiệt là bi ối. - Mady kêu lên. - Làm sao ngăn ông ta lại đi cậu !

Ông Marius không giấu được vẻ bối rối.

- Trước hết phải tìm hiểu thật kỹ chuyện này. Cậu có quen một luật sư ở Montélimar tên là Bonnet. Trước đây cậu và ông ở chung một trung đoàn. Ngày mai cậu sẽ đi hỏi ý kiến ông.

- Phải ! Phải ! - Mady tán thành ngay lập tức. - ... Nhưng cậu dặn ông đừng cho ai biết.

- Cháu cứ yên tâm, Mady. Giới luật sư luôn luôn bị buộc phải giữ bí mật nghề nghiệp.

Cậu chuyện phi thường của Húng Quế đã làm chấn động mọi người trong ngôi nhà yên tĩnh có

... Vụ mất tích ở Montélimar

là Trại Bạch Dương, đến nỗi tới 11 giờ đêm Mady, suốt cả đêm cô có cảm giác mình trông Mady, như đi trên biển, ý nghĩ cô không ngừng đi từ Húng Quế tới Ludo, rồi tới bà Villeneuve mà cô chưa biết mặt...

Dù ngủ ít, sáng hôm sau cả nhà vẫn dậy sớm. Cậu Marius hứa sẽ đi gặp người bạn luật sư vào lúc 9 giờ. Mấy người bạn lại đi làm việc. Nhưng đứa nào cũng nôn nóng đợi giờ về. Cậu Marius đã gặp trưa, mọi người tè tụ ở nhà. Cậu Marius đã gặp viên luật sư.

- Sao hả cậu ? - Tất cả bọn chúng đều hỏi dồn khi thấy mặt ông.

- Trường hợp bà Villeneuve rất nghiêm trọng. Nếu vụ này đưa ra ánh sáng, bà dám bị... tù ! Tuy nhiên, bà ta vẫn có một dịp may để thoát. Đám cháy ở Sauzet đã xảy ra đúng 9 năm 10 tháng... Mà theo hình luật, thì trong một số trường hợp, thời hiệu là 10 năm.

- Thời hiệu là gì hả cậu ? - Mady hỏi.

- Đó là khoảng thời gian mà luật pháp không có quyền truy tìm và trừng phạt tội nhân nữa. Nói cách khác, trong vòng 2 tháng tới, nếu không có gì bị tiết lộ, thì bà Villeneuve không còn sợ bị truy tố nữa.

- Và bà có quyền giữ Húng Quế ?...

- À, đó lại là việc khác. Cậu đã hỏi luật sư Bonnet. Ông ta đã khuyên là tốt nhất nên giữ im lặng.

Vậy là phải viết thư ngay cho Ludo. - Bistèque nói. - Nói hấn đừng tới Montélimar ! Chác hấn đang nôn nóng muốn thấy mặt em hấn.

Vậy là Mady lại nhận nhiệm vụ viết lá thư thứ hai. Có lập lại lời nói của viên luật sư và gạch dít rất đậm dưới câu "*Không nên làm gì. Không nên nói gì. Yên lặng chờ đợi*". Sau đó, cô quyết định tới thăm Húng Quế. Sau bữa ăn mà không ai biết là mình ăn món gì, cô leo lên xe, tạt qua bưu điện để bỏ thư rồi chạy tới nhà Húng Quế. Cũng như hôm qua, căn nhà nhỏ đóng cửa im im. Mady vừa gõ cửa vừa thông báo :

Mady đây.

Mở cửa cho chị đi, Húng Quế. Mady đây.

- Mở cửa cho chị đi, cánh cửa mở và Húng Quế thò đầu ra ngoài :

- Sau một hồi, cánh cửa mở. - em đã kể hết với chị ra ngoài :

- Chị vô đi, - Nó nói nhỏ. - em đã kể hết với má rồi và em có nói tới mấy anh chị.

Mady bước vào nhà. Té ra đó là một ngôi nhà gọn gàng ngăn nắp. Bà Villeneuve là một phụ nữ chừng 40 tuổi, nét mặt đều đặn dễ coi, nhưng đôi mắt thâm quầng và đáng điệu cực kỳ lo lắng.

- Trời ơi !... - Bà thở dài, đưa tay về phía Mady. - Thiệt là dễ sợ... Không biết rồi gia đình chúng tôi sẽ ra sao đây ?... Tôi không ngồi tù chớ ?... Người ta không bắt con gái tôi đi chớ ?... thế

- Dĩ cứ yên tâm. Cháu đem tới một tin có thể làm đi yên lòng.

Và cô tường thuật ngay cuộc hỏi thăm viên luật sư của ông Marius, lời khẳng định của viên luật sư là trong vài tuần nữa, luật pháp sẽ không còn dính tới chuyện này.

- A ! Tôi hiểu rồi ! Tôi hiểu rồi ! - Bà Villeneuve nói - Nhưng còn Húng Quế ? Người

ta có để nó lại cho tôi không ? Tôi không muốn xa nó, chắc tôi không sống nổi...

Mady nhắc lại rằng, nếu chuyện này không bị tiết lộ thì sẽ không ai bắt Húng Quế đi... Nhưng Ludo :

- Còn Ludo ? Nó có tới đây được không ? Tôi cũng coi nó như con thôi. Nghe nó ở với một người không hề thương nó, tôi cũng thấy khổ sở cho nó. Tôi sẵn sàng nhận nó, tôi vẫn mong muốn có một đứa con trai... và Húng Quế có một người anh.

Mady im lặng. Làm sao có dám tiết lộ là Duthéry sẽ không bao giờ chịu từ bỏ quyền giám hộ Ludo, và để tránh khỏi bị chia bớt tài sản, ông ta sẽ tìm cách giành luôn quyền giám hộ Húng Quế. Cảm thấy bối rối và không muốn nói láo, cô xin phép về. Húng Quế tiên có một đoạn.

- Tội nghiệp má. - Con bé thờ dài. - Má cứ tưởng tượng là mọi chuyện ổn rồi và anh Ludo sẽ tới đây ở với em. Chị Mady, chị cứ nói thiệt đi, chị thấy chuyện sẽ thế nào ?

Ồi !... Húng Quế à, chị phải nói thiệt thôi, để em đề phòng. Khó lắm !... Nếu lão Duthéry biết được sự thật, thì có khi em phải về ở với lão đó. Vì vậy mà phải tuyệt đối im lặng.

Không ai nói gì thêm. Nước mắt chảy dài trên má Húng Quế.

- Anh trai em !... Vậy là má không bao giờ được ở với anh sao ?... Còn anh nữa, biết em gái mình còn sống mà không thể gặp !... Chị Mady à, chị có nghĩ là anh tìm cách tới đây không ?

Thay vì trả lời, Mady quàng tay qua vai con bé. Cô thấy hình như bế tắc. Hoặc là Húng Quế không bao giờ được sống với anh mình, hoặc là vụ xì-căng-dan bùng nổ. Chắc là hậu quả rất đau lòng.

- Thôi, em đừng lo lắm. Bọn chị sẽ làm hết sức để giúp em. Nhưng vào lúc này phải giữ im lặng. Em nói má đừng lo, đừng để cho ai nghi ngờ một điều gì hết... Còn em, có lẽ ngày mai em nên trở lại công viên. Bọn nhóc đang kêu réo em dữ lắm...

- Phải rồi, - Húng Quế cố gắng mỉm cười, - em phải ra lại công viên chơi. Em phải làm như không có chuyện gì xảy ra... Cảm ơn nghe, chị Mady.

Hai đứa ôm nhau từ già. Và Mady lại rời xe trở về Trại Bạch Dương. Cô không còn nhớ tới chuyến tàu lửa buổi chiều nữa.

- Cháu làm vậy là phải. - Ông Marius nói. - Húng Quế và má nó vẫn phải bình thường như không có chuyện gì xảy ra... Chỉ còn lo thằng Ludo, không biết nó tính làm gì đây?

- Cháu cũng nghĩ vậy. - Tidou nói. - Bây giờ thằng Ludo đã biết hết, hẳn sẽ làm gì đây? Chỉ ngại về phần hán thôi...

Sáng hôm sau, sau một đêm đầy những giấc mơ xấu, Mady dậy trễ. Mấy đứa đã đi làm việc. Cô vội vã đi ra ga bán hàng, rồi ra công viên. Húng Quế đã có mặt giữa đám khách tí hon. Rõ ràng là nó ít ngủ.

- Hôm qua em nằm mơ dữ quá, - Nó thú nhận. - em mơ thấy ông chủ tiệm đồ sắt ở Troyes tới

Ông túm cổ em bỏ vào một cái hộp đen bất em. Rồi đóng lại.

Cả hai ngồi yên một lúc trên ghế đá, người nào cũng lo âu. Rồi Mady lại trở về ga đón chuyến tàu cuối cùng của buổi sáng. Cô vừa mới xách giỏ bước vào ga thì thấy bà Valérie xuất hiện, tay cầm một tấm giấy màu xanh gấp lại.

- Mady !...

- Mẹ Valérie !... Có chuyện gì vậy ?

- Người ta vừa đưa tới một lời nhắn điện thoại. Khẩn cấp.

Tay run rẩy, Mady mở tờ giấy : đó là lời nhắn của Ludo : yêu cầu gọi lại số 436745, thành phố Troyes trước 11 giờ rưỡi. Có liếc mắt nhìn đồng hồ: 11 giờ 25.

- Cháu tới buồng điện thoại liền đi. Mẹ về đây.

Bây

Cuộc rượt đuổi

Đừ ga tới bưu điện chưa đầy 500 mét. Không biết bao nhiêu là ý nghĩ chen chúc trong đầu Mady. Tại sao Ludo gọi gấp vậy?... Có chuyện gì quan trọng chăng?...

Tim đập thình thịch, Mady bước vào phòng điện thoại... Lại còn phải chờ!... Trời ơi!... Cuối cùng, một giọng nói cất lên trong ống nghe:

- Troyes đây! Ai đó?

Lòng đầy lo lắng, Mady nói:

124

...Vụ mất tích ở Montélimar

Tôi là Mady đây! Có phải Ludo

A lô!... Tôi là Mady đây! Có phải Ludo không?

Phải!... Tôi đây... May quá cậu tới kịp. Tôi cứ sợ đến phát run đây!...

Có chuyện gì vậy? Có chuyện gì cậu phải gọi điện thoại gấp vậy?

Dương tớ biết hết rồi!... Ông đã đi Montélimar sáng nay rồi!

Tim Mady ngừng đập.

Sao? Ông biết rồi hả? Ai nói cho ông?

Đừng giận tớ, Mady. Tối qua tớ nhận được thư mấy cậu. Mặc dù mấy cậu có dặn, nhưng tớ muốn tới Montélimar quá... Chỉ vài giờ thôi, để thăm em tớ!... Tớ lạng lẽ chuẩn bị đồ đạc, rồi nửa đêm tớ nhảy qua cửa sổ ra ngoài. Xui quá, tớ bị té treo khóp tay! Dương tớ nghe động mới thức dậy... Ông bắt gặp tớ đang băng bó ở ngoài vườn!... Dữ dội lắm Mady à! Ông giận đến nỗi không còn bình tĩnh nữa!... Ông xô đẩy tớ, nạt nộ tớ, bắt tớ phải nói thiệt!...

Rồi cậu nói thiệt sao?...

125

- Tớ vừa tức, vừa sợ, tớ nói toạc ra hết !...
Đừng giận tớ nghe... Lúc đó tớ chưa nhận được
bức thư thứ hai của mấy cậu, nên tớ không biết
là vụ này rất nghiêm trọng cho bà Villeneuve !...
- Lão... Ông Duthéry định tới Montélimar làm
gì ?

- Tớ không biết. Nhưng chắc chắn ông có ý
định gì đó... Phải báo cho em tớ biết, dặn nó coi
chờ. Dương tớ ghé lăm. Khi giận ông có thể
làm bất cứ điều gì... Tớ phải cúp máy đây. Đừng
giận tớ nghe !... Tớ đã bỏ tiệm đồ sắt chạy tới
đây. Bây giờ tớ phải về lại đó !...

- Ông dương của cậu đi từ hồi nào ?

- Khoảng 7g30, trong chiếc xe màu đen của
ông. Nó bụi lăm, và chạy nhanh lăm. Có thể đầu
giờ chiều nay ông đã tới Montélimar rồi...

- Hiểu rồi !... Tớ chạy đi báo Hùng Quế ngay
bây giờ... Cậu có nhắn gì với nó không ?

- Nói với nó là... tớ thương nó lăm. Cám ơn
nghe, Mady !

Tiếng lách cách trong ống nghe, hán đã gác
máy. Mady cảm thấy chân mình khuyu xuống.

Cô liếc nhìn đồng hồ : 12 giờ kém 5. Cô chạy ra công viên. Không có Húng Quế ! Tim Mady thốt lại một cái... Con em của Ludo đâu ? Hay nó đã bị bắt cóc ?... Nhưng rồi cô lại thấy yên lòng. Có lẽ nó chạy về thăm mẹ. Cái sạp nhỏ của nó đã được khoá lại. Đồng xe đạp nhỏ được xếp lại ngay ngắn qua khe ván... Hơn nữa làm sao lão Duthéry dám bắt người ngay giữa thành phố ?...

Không chậm trễ, Mady phóng xe về phía đường Bách Lý Hương. Giờ này xe cộ vẫn còn đông. Khiến Mady không thể đi nhanh được.

Cuối cùng cô cũng đến khu phố Thánh Jém rồi quẹo về phía tay phải. Cô đi chưa được 200 thước, đã thấy một chiếc xe lớn, màu đen, chạy ngược về phía mình. Tựa như có linh tính, Mady nhảy xuống xe ngay giữa lòng đường, dang hai tay chặn chiếc xe lại. Thay vì phanh lại, chiếc xe lại phóng nhanh hơn, và bằng một cú ngoặt vô lăng, húc vào xe cô làm nó văng lên lề đường rồi nó vù thẳng. Thôi, đúng là lão Duthéry ! Cô đã nhìn thấy biển số xe có số dưới là 10 - mã số

của thành phố Troyes ! Cô còn thấy lơ mờ hai bóng người trong xe, một người ngay tay lái, một người ở băng sau... nhưng không phải là Húng Quế. Mady dựng xe lên đi tiếp, nó chỉ bị xây xát. Lão Duthéry vừa mới đi tới nhà bà Ville-neuve hay sao ? Chạy được 100 mét, cô tái mặt khi thấy chiếc xe đạp của Húng Quế nằm chổng trơ dưới rãnh vệ đường... Và trên mặt con đường đất, vết bánh xe xoay một đường vòng. Ngay lập tức mọi việc sáng tỏ trong đầu óc cô. Duthéry đã tới Montélimar lạ hơn là Ludo nghĩ, và biết là Húng Quế làm việc trong công viên, Duthéry và đồng bọn đã đậu xe bên cái sạp của nó. Khi Húng Quế đạp xe về nhà, họ đã đuổi theo, bắt cóc nó ở một địa điểm vắng người.

Mady phản ứng rất nhanh : cô quẹo về thị trấn báo cho đám bạn biết, thay vì tới nhà bà Ville-neuve. Đầu tiên, cô định chạy về chỗ Bistèque và Gnafron vì gần hơn, nhưng suy nghĩ trong vài giây, cô tăng ga xe vọt thẳng tới trạm sửa xe của Tidou và Tondou. Đã quá 12 giờ 15 ! Bọn hán rồi

khỏi tiệm chưa ? Nhưng thỉnh thoảng bọn hân cố về trễ vì ông Césarín cần kia mà !

Cô phóng thẳng xe vào ga ra không chút do dự. May kinh khủng ! Hai tên bạn vẫn còn ! Thấy cô vội vã xuống xe, hai đứa hiểu ngay là có chuyện.

- Húng Quế bị bắt rồi ! - Cô la lên.

- Ở đâu ?

- Gần nhà nó ! Không có thì giờ giải thích, phải lẹ lên ! Chiếc xe chạy về phía Bắc.

Tidou nhảy một bước về phía ông chủ đang thối tiền cho một người khách.

- Ông Césarín ! Tai họa ! Húng Quế vừa bị lão bán đình bắt !

- Ai ? Cái gì ?

- Lão dượng của thằng Ludo bắt Húng Quế !

- Hồi nào ?

- Mới cách đây mấy phút, nhiều lắm là 15 phút ! - Mady nói.

Người chủ tiệm Xa Càng nhủ mầy.

- Tên khốn kiếp !... Cứ theo lời mấy cháu đã kể, điều đó cũng chẳng lạ gì.

Ông quyết định ngay lập tức.

Nếu mình phóng hết tốc lực đuổi theo thì sẽ có thể đuổi kịp. Tondou, cậu vô báo với vợ tôi, chúng ta đi vắng một lúc, bà lo ra bán xăng giùm. Cậu, Tidou, coi lại bánh xe chiếc Alfa Romeo, trong lúc tôi đổ thêm xăng.

Rồi ông quay qua Mady :

- Lão ta lái loại xe gì ?

- Một chiếc xe màu đen khá lớn... hình như thứ Mercedes.

- Một chiếc Mercedes ! - ông Césarín bủ môi - Cũng ngon đó, nhưng không ngon bằng xe của tôi đâu !...

Chưa đầy 3 phút, Tidou, Tondou và cả Kafi cùng tốt lên xe, trong lúc Mady chạy về đường Bách Lý Hương để báo cho bà Villeneuve biết biến cố vừa mới xảy ra cách nhà bà chỉ có mấy mươi thước.

*

Là một tay lái lão luyện, từng tham dự đua xe hơi, ông Césarin cho xe phóng hết tốc lực. Tuy nhiên có một vấn đề khó xử : để về lại Troyes, Duthéry chạy trên xa lộ hay quốc lộ ?

- Chấn chấn là xa lộ. - Tondou nói. - Sáng nay lão ta không tới đây sớm được vậy đâu, nếu lão ta đi trên đường quốc lộ ! Bây giờ trở về chắc lão cũng đi theo đường cũ.

- Chưa chắc ! - Tidou phản đối. - Cậu quên là Mady đã định chặn xe lão lại... Lão có thể nghĩ là mình bị lộ ! Đi xa lộ sẽ là chui vô bẫy, bởi vì muốn ra khỏi đó phải chờ tới chỗ giao lộ thu thuế mới rẽ đường được...

Phải quyết định ngay lập tức bởi ngã rẽ chỉ còn cách vài cây số.

- Thôi kệ, - ông Césarin nói. - Tôi đi xa lộ. Năm phút sau, chiếc Alfa Romeo dừng lại ở trạm thuế.

...Vụ mất tích ở Montélimar

Người nhân viên trạm hỏi.

- Quý vị đi đâu ? - Người nhân viên trạm ở chạng Đem qua mưa lớn làm hư mặt đường ở chạng...

Đem qua mưa lớn làm hư mặt đường ở chạng... Viên và Lyon, và ở chỗ rẽ vô Villefranche... Cảnh sát cho biết có nhiều đoạn bị kẹt xe rất giữa Viên và Lyon, và ở chỗ rẽ vô Villefranche... Cảnh sát cho biết có nhiều đoạn bị kẹt xe rất giữa Viên và Lyon, và ở chỗ rẽ vô Villefranche... Cảnh sát cho biết có nhiều đoạn bị kẹt xe rất giữa Viên và Lyon, và ở chỗ rẽ vô Villefranche...

Họ khuyên nên đi đường quốc lộ, như là đi xa.

Ông Césarin cảm ơn và định bước đi, nhưng rồi quay lại hỏi :

- Hồi nãy ông có thấy một chiếc xe nào mang biển số Troyes, một chiếc Mercedes ?...

Người trạm thuế suy nghĩ rồi gãi gãi tai, đáp :

- À... một chiếc Mercedes đen... Có hai người thì phải...

- Hai thôi à ?

- Một người lái, một người ngồi bắng sau có vẻ như là một ông giám đốc và tài xế.

- Họ đi xa lộ hay sao ?

- Không, tôi cũng khuyên họ đi đường quốc lộ.

Vậy là đã rõ, ông chủ tiệm Xa Càng thờ phào nhẹ nhõm. Ông sẽ tóm được Duthéry trong cuộc

rượt dưới. Nhấn hết ga, ông cho Rôméo lao vút đi.

Chóng mặt vì tốc độ, hai người bạn nín thở. Kafi cũng có vẻ hoảng khi thấy cây cối vùn vụt lướt qua. 120... 130... 140..., Kim đồng hồ cứ tăng dần ! Uống thay ! Phải giảm bớt tốc lực khi đi qua những thị trấn nhỏ.

Loriol !... Livron !... Vẫn chưa thấy gì. Lướt đi trên con đường thẳng tắp, chiếc Alfa Roméo đạt tới tốc độ 160 cây số giờ... Bây giờ là thị trấn Valence ! Dán mắt vào cửa sổ, đứa bên trái, đứa bên phải, hai người bạn ra sức nhìn các tiệm sửa xe, phòng trường hợp lão bán đinh dừng lại đổ xăng.

Tidou bắt đầu lo ngại. Dù chiếc Mercedes có đi trước 15, 20 phút, nhưng xe ông Césarín phóng rất lẹ... Qua khỏi Valence, tốc độ còn tăng hơn nữa. Nhưng sự lo ngại cũng tăng theo. Ai biết, vì sợ dưới theo, lão bán đinh đó đã không tìm cách lẩn tránh bằng cách đi theo con đường phụ nào đó ? Chiếc xe đua vừa vượt khỏi một thị trấn với những ngọn đồi trông nho thì Tondou dán mắt vào cửa kính kêu lên :

Nhìn kia... Đằng kia !... chiếc xe đen vừa mới qua mặt một chiếc xe khác.

Ông Césarín lại nhẩn thêm ga. Với tốc độ đó, chưa đầy 2 phút ông đã bất kịp chiếc xe đen. Đúng rồi ! Biển số 10 ! Nhưng không thể chờ gì bên trong xe Mercedes, vì một tám không nằng đã buồng kín mặt kính sau. Ông Césarín toan cho xe vượt lên, thì hai chiếc cam-nhông xuất hiện, ngược chiều. Đành phải chờ. Cuối cùng, đường trống.

- Cẩn thận ! Tôi qua mặt đây !...

Trong vòng vài giây ông Césarín cho xe cặp ngang hông chiếc Mercedes. Tidou nhìn thấy mặt người cầm lái nhưng người ngồi bên sau bị tấm màn chắn nắng che mờ... Hùng Quế ở đâu ? Hay là Mady nhầm ?

Bằng một cú nhẩn ga, ông Césarín cho chiếc Alfa Roméo vọt qua mặt chiếc Mercedes, rồi tấp qua tay phải. Nhưng hình như Duthéry đã hiểu. Tondou thấy gương mặt gã lái xe danh lại, và

người ở băng sau chồm ra phía trước nói vài câu gì đó.

Trong mấy phút, hai chiếc xe giữ một khoảng cách không đổi, thỉnh thoảng Tondou lại la lên :

- Coi chừng ! Nó đi chậm lại !

Người chủ tiệm xe nhả ga cho xe chậm lại. Lập tức chiếc xe kia vọt lên, định qua mặt. Nhưng ông Césarín không để cho nó có thì giờ vượt lên, và hai chiếc lại nối đuôi thêm một lúc... Rồi Tondou lại la lên :

- Coi chừng ! Nó lại thắng kia ! Ồi, nó quẹo tay phải vô đường kia rồi...

Cả hai đứa đều sững sốt khi thấy ông Césarín vẫn cứ cho xe chạy thẳng, thậm chí còn nhấn thêm ga.

- À ! Hán tướng thoát được sao ! Tôi là dân bản xứ mà !... Để cho hán biết.

Ba cây số sau, ông đột ngột quẹo gấp về phía tay phải làm hai đứa bạn bị văng qua một bên. Một lần nữa, ông lại nhấn thêm ga... Ông đi đâu mà chạy bạt mạng vậy, trên con đường vừa hẹp,

vừa gõ ghề này ? Hai người bạn tròn mắt, vừa lo lắng, vừa thán phục.

Rồi chiếc Alfa Roméo đổ vào một con đường vừa khác. Vẫn không có gì phía trước. Nhưng vừa quay lui, Tondou kêu lên một tiếng :

- Chiếc Mercedes !

Cú cúp đầu của ông Césarín đã thành công.

Ông đã tới ngã tư trước Duthéry.

- Bây giờ đầu tay đôi ! - ông nói bằng một giọng giận dữ.

Ông thắng xe đột ngột, chiếc xe quay ngoắc, chắn ngang mặt đường. Hai người bạn cùng Kafi nhảy xuống. Nhưng từ xa thấy vậy, Duthéry đã cho xe quay lại. Đường chật, người ngồi sau phải nhảy xuống để ra cản đường cho tài xế dễ xoay xở.

- Mẹ kiếp ! - ông Césarín thốt lên. - Tụi nó lại thoát được một lần nữa hay sao ?...

Đúng lúc đó Tidou nghĩ tới Kafi.

- Lẹ lên, Kafi ! Đừng cho bọn nó chạy.

Con chó phóng đi như một mũi tên. Nó tới chiếc Mercedes đúng lúc gã ngồi băng sau sắp bước lên xe. Nó dớp ngay ống quần gã, ra sức lòi về phía sau. Tên lái xe lập tức nhảy xuống cứu viện cho đồng bọn, và Kafi kịp thấy một khẩu súng lục gã rút từ túi quần ra. Chỉ một cú nhảy, con chó tấp ngay cánh tay cầm súng! Gã kêu lên một tiếng đau đớn, thả khẩu súng rơi xuống mặt đất. Đúng lúc đó ông Césarín và hai người bạn chạy tới. Gương mặt tím bầm vì giận, tên lái xe la lối:

- Cái gì vậy? Tại sao mấy người rượt bọn tôi. Há? Cái gì, há? Mấy người muốn kêu cảnh sát không?...

- Nè, đứa nhỏ ông bắt cóc ở đâu?

- Đứa nhỏ nào? Ông nói gì tôi không hiểu.

Gạt hai người đàn ông qua một bên, ông Césarín tới mở cánh cửa xe Mercedes. Ông cúi xuống, đỡ tấm mền lên và ngược đầu lên tức thì:

- Hùng Quế!...

Con bé tội nghiệp đang nằm bất động dưới sàn xe. Tidou và Gnafron bước tới, chúng ngửi thấy một mùi kỳ lạ từ sàn xe bốc lên.

- Khốn nạn! Mấy ông giờ trở quỷ gì vậy?

- Nó ngủ.

- Ngủ cái quái gì!

- Nó hơi khó ở. Hơi nặng, nhưng không có gì nghiêm trọng. - Tên lái xe áp úng.

Ông Césarín phần nộ, siết chặt hai nắm tay.

Ông quay qua hai đứa bạn:

- Ở đây coi họ. Tôi lui về lấy xe.

Giận xanh mặt, hai tên kia định giở trò, nhưng Kafi không để cho chúng lòng hành. Đứng thẳng người lên, hai mắt long sông sọc, nó sẵn sàng nhảy xổ vào chúng. Ông Césarín đã trở lại, tên lái xe nói:

- Ông có quyền gì bắt đứa nhỏ này? Chính nó yêu cầu tôi đưa nó đi.

- Yêu cầu ông?...

- Ông đọc thư này đi, tôi mới nhận hôm qua...

- Về Montélimar. - ông Césarín lên tiếng. - Nhưng trước hết về Valence để thăm sóc cho cháu đã.

- Không. Đừng về Valence, về nhà liền đi. Chắc má đang lo muốn chết.

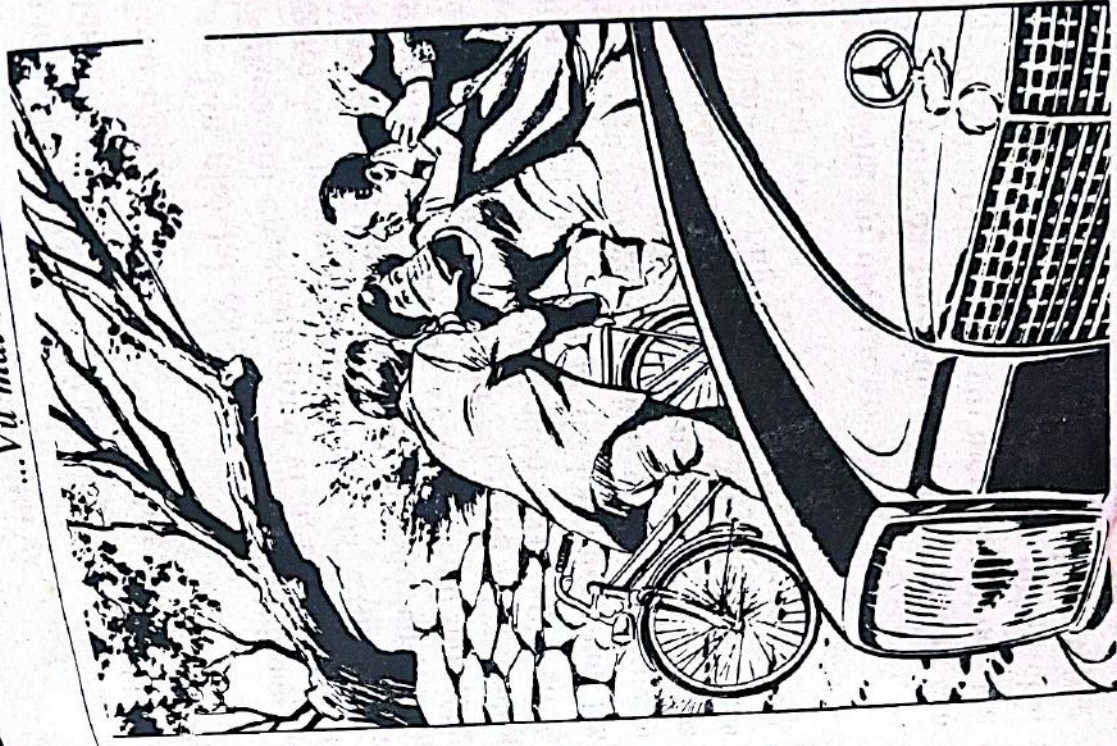
Ông Césarín còn ngập ngừng. Nhưng Húng Quế nhưt định dời về nhà. Nó đã tỉnh hẳn, vậy là không có gì nguy hiểm. Chiếc Alfa-Roméo băng qua Valence không dừng lại, rồi rẽ vào xa lộ.

Lần lần, gương mặt Húng Quế hồng hào trở lại. Nó đưa một bàn tay lên chùi trán như muốn xua một cơn ác mộng.

- Làm sao mấy anh biết em bị bất cóc ? Lúc đó không có ai trên đường Bách Lý Hương hết...

- Có chứ ! Chị Mady vừa mới nghe anh Ludo của em thông báo... và suýt bị xe của hai tên kia cán...

Húng Quế vẫn còn nhúc nhủ. Nhưng nó đã nhớ lại mọi chuyện. Trong khi chiếc Alfa Roméo

cứ lần lượt qua mặt hết chiếc xe này tới chiếc xe khác, thì nó cũng kể lại vụ bắt cóc bằng từng đoạn ngắn.

- Em nhớ lại rồi... Ông Duthéry và ông kia đã theo dõi em trong công viên, em để ý có hai người lạ ngồi trên một cái ghế đá... Khi em xếp xe vô sạp thì họ đi đâu mất. Sau đó, em leo lên xe đạp về nhà. Em sắp về tới nhà thì một chiếc xe đen, bụi, vượt qua mặt rồi dừng lại. Em nhận ra hai người trong công viên... Họ nháy xó về phía em, rồi chụp cái gì đó lên miệng em. Em không còn biết gì nữa... Khi em tỉnh lại, người ngồi ghé sau nói : "Cảm miệng lại, nghe chưa nhỏ ! Không thì coi chừng"... Và để cho em hiểu rõ lời của ông, ông đã bóp cổ tay em đau điếng, như muốn gãy...

Nó ngừng lại một lúc rồi kể tiếp :

- Em khóc òa lên... Ông lại bóp tay em còn đau hơn nữa, rồi tát cho em một cái ! Trước khi tới Valence, xe họ quẹo vô một con đường nhỏ, làm em cứ tưởng họ sẽ tha em... Nhưng ông

lấy ra một tờ giấy và cây

Duthéry, ông lái xe đó, lấy ra một tờ giấy và cây

bút bi, bắt em viết hai lá thư.

- Hai lá lộn à ?

- Một thư gửi cho ông để năn nỉ ông đem em đi, và một lá thư gửi cho má nói là em tự ý đi, không về nữa. Trời ơi ! Dễ sợ quá... Em viết không nổi, dù ông ta đọc từng chữ... Lần này ông Duthéry lại bóp tai em !... Sau đó xe rẽ vào Quốc lộ 7, tới Valence thì đèn đỏ, nó phải ngừng lại... Em cố mở cửa bỏ chạy, họ lại chụp tám khăn lên mặt em lần nữa, và em bất tỉnh...

Nó lại ngừng, đưa tay lên trán :

- Ôi nhức đầu quá !

Chiếc Alfa-Roméo rời khỏi quốc lộ rẽ vào Montélimar. Ông Césarini cho xe băng qua thị trấn, hướng về đường Bách Lý Hương. Chiếc xe vừa dừng lại thì bà Villeneuve, Mady, Bistèque và Gnafron ủa ra. Bà Villeneuve muốn xiu vì xúc động :

- Trời ơi !... Trời ơi !... Con tôi !...

Bà ôm Hùng Quế vào lòng, khóc nước nỡ.

- Đưa nó vào nằm trong giường - Ông César in nói - Nó cần nghỉ !... Tôi sẽ kêu bác sĩ tới, nhưng bà cứ yên tâm, bà Villeneuve, nó không sao đâu.
- Rồi ông quay qua mấy người bạn :
- Chúng ta tới Sở cảnh sát.

Tám

Phiên tòa

Sáu tháng đã trôi qua, nhưng "vụ án Montélimar", như báo chí gọi, vẫn còn gây xôn xao dư luận... mãi cho tới ngày 12.2 này, khi bà Villeneuve phải ra trước tòa đại hình.

Trong khi rượt theo tên chủ tiệm đồ sắt trên quốc lộ, cả ông César in lẫn mấy người bạn không thể ngờ rằng họ đã gây nên một đợt sóng còn trong lòng người dân thị trấn Montélimar yên tĩnh. Tất cả tờ báo địa phương đều tường thuật "vụ rượt đuổi". Và ngay sau đó, bí mật của đám cháy ở lâu đài Cây Tùng được khơi dậy... Lập

tức người dân Montélimar chia ra hai phe, một phe bình vực bà Villeneuve, phe kia lên án là "bác cóc con nít", phe này ít hơn nhiều.

Tội nghiệp bà Villeneuve ! Vì có hai con còn nhỏ nên bà không bị bắt. Nhưng người ta không cho bà giữ Húng Quế nữa. Cô bé không có bà con, nó tạm thời được giao cho cậu mẹ của Ti-dou. Như vậy là mỗi ngày Húng Quế vẫn có thể về thăm người phụ nữ mà nó luôn luôn coi là mẹ. Nhưng đối với bà Villeneuve, việc này khá đau lòng.

Còn về phần Duthéry, ông Césarín đã không làm khi tiên đoán y sẽ không ở yên được lâu trong cái tiệm "sắt gỉ" của y. Một cuộc kiểm tra của viện Công tố Troyes đã khám phá những lỗ hổng nghiêm trọng trong việc quản lý tài sản của Ludo. Bị tố cáo là đã thâm lạm tài sản của trẻ vị thành niên, cư xử độc ác, mưu toan bắt cóc, y đã bị kết án 2 năm tù, và dĩ nhiên tước quyền giám hộ Ludo. Quyền này được tạm giao cho bà Vivier, bạn của cô thằng bé.

Và vậy là sáng hôm nay, 12-2, Năm người bạn ngồi trên xe lửa chạy tới Valence. Cho tới

này chúng vẫn tin chắc là bà Villeneuve sẽ được tha bổng, và hai anh em Ludo sẽ đoàn tụ. Nhưng hôm nay chúng không còn dám tin chắc như vậy nữa. Báo chí cho thấy tình thế rất đáng ngại. Mady đọc cho chúng nghe một đoạn ngắn trong tờ báo mua ở sân ga.

"Dư luận mong có một kết thúc có hậu cho vụ án này. Nhưng than ôi, bà Villeneuve khó lòng được tha bổng. Không lẽ quan tòa chịu chấp nhận là không có chuyện bắt cóc trẻ em hay sao ? Dĩ nhiên chúng tôi cũng mong có trường hợp giảm khinh, nhưng chắc chắn bà sẽ bị kết án".

- Mấy cậu nghe chưa ? Như vậy có nghĩa là Húng Quế không thể ở với bà Villeneuve !... Thiệt là bất công !...

Ngay cả phong cảnh bên ngoài cũng thay đổi so với tháng 8. Trời lạnh, những cơn gió ném từng mảng tuyết vào cửa kính như báo trước một điều xấu.

Phiên tòa bắt đầu lúc 3 giờ chiều. Năm người bạn trình giấy triệu tập cho cảnh sát. Nhìn thấy Kafi, một viên cảnh sát nhún mày :

- Không được đem chó vào phòng xử !
 Nhưng tên Kafi được nhắc trong giấy triệu tập cùng năm người bạn, nên cuối cùng viên cảnh sát cũng cho nó vào. Ngồi trên ghế, bọn trẻ nhìn thấy bà Villeneuve ngồi giữa Húng Quế và Ludo.
 - Đúng vậy ! - Cậu Marius giải thích - Luật sư Bonnet muốn chúng có mặt.

Thình lình phòng xử án xôn xao, tiếp theo là một sự im lặng đầy nghiêm trang.

- Phiên tòa bắt đầu !

Các vị thẩm phán bước vào một cách long trọng. Vị chánh án ngồi giữa hai người hội thẩm sau một cái bàn rất dài. Bên cạnh là bồi thẩm đoàn. Trang phục trịnh trọng của mấy viên thẩm phán làm mấy đứa bạn lóa cả mắt. Chúng không phân biệt ai là quan tòa, ai là luật sư, ai là thừa phát lại, ai là lục sự... Chỉ có bồi thẩm đoàn là có vẻ bình thường dưới mắt chúng, họ có vẻ lúng túng khi phải ngồi ở đó.

Nhưng tiếng ồn ào này giờ bỗng đột ngột dừng lại.

- Bị cáo, đứng dậy !

Bà Villeneuve mặt tái xanh, tay phải cầm khăn tay. Hai mắt bà đỏ hoe. Chắc bà đã khóc nhiều và mất ngủ. Đúng lúc đó một tiếng kêu lớn vang lên phá tan màn im lặng.

- Má !...

Mọi cặp mắt đều đổ dồn về Húng Quế. Nó đang khóc.

- Bị cáo, bà quen với mẹ của Ludo Barois và Cixtine Barois trong trường hợp nào ?... Trong phiên tòa dự thẩm bà có khai là bà Barois có nhờ bà chăm sóc mấy đứa con khi gặp nạn không ?

- Dạ có, thưa ông chánh án.

- Khi lửa cháy trong tòa lâu đài, bà đang ở đâu ?

- Trong phòng tôi, thưa ông Chánh án.

- Bà đã làm gì khi bà biết đó là một vụ hỏa hoạn ?... Khi bà Barois nhờ bà tìm giùm đứa con trai mất tích ?... Khi bà bỗng đưa bé gái ?...

Đáp lại những câu hỏi liên tiếp, bà Villeneuve rần hết sức cố gắng trả lời, nhưng rất nhiều lần bà ngáp ngừng.

- Tôi không nhớ được, thưa ông chánh án... Tôi không biết chuyện gì xảy ra. ..

Chúng kiến mãi cái cảnh này, Gnafron không chịu nổi. Hắn nói với Mady :

- Tại sao cứ hành hạ bà ta như vậy, bởi vì tớ thấy hình như quan tòa biết rõ cả mà. Làm như thế ông ta muốn dạy nghiêm bà vậy !

Cuối cùng sau một tiếng đồng hồ, bị cáo được phép ngồi xuống.

Đến phiên nhân chứng : đó là những người hàng xóm cũ của bà Villeneuve trên đường Con Dé Dỏ, cậu mợ của Tidou, ông Césarin, rồi đến mấy người bạn. Khi Tidou bước lên làm nhân chứng cùng với Kafi, những tiếng xì xào chạy khắp phòng xử án. Nhiều người ngáng cao đầu để coi cho rõ Kafi.

- Phải... Đó là con chó đã tìm ra dấu vết thằng bé ở Montélimar... Chính nó đã bắt được tên chủ tiệm đồ sắt...

Năm người bạn lần lượt bước ra trước tòa. Đến lượt Tondu, hắn lộ vẻ lúng túng. Hắn không biết có nên giữ mũ bê-rê ra không. Hắn đưa tay lên, rồi lại bỏ tay xuống.

- Nè, anh bạn nhỏ, - viên chánh án nói. - Ở Lyon người ta quên phép lịch sự rồi sao ?

Tondu đỏ mặt, ngáp ngừng, rồi cuối cùng đưa tay giữ mũ. Mọi người "ồ" lên một tiếng. Viên chánh án cũng há hốc miệng trước cái đầu bóng loáng dưới ánh đèn điện.

- À... Á... Té ra vậy ! - Ông áp úng - cậu có thể đội mũ lên lại.

Mady bước lên cuối cùng. Cô tường thuật lòng yêu mến của Húng Quế đối với má nó. Giọng cô chân thật đến nỗi mọi người cảm động. Bà Villeneuve gọi cho cô một nụ cười biết ơn.

Rồi đến phiên Duthéry bước ra. Y được dẫn tới từ Troyes - nơi y chịu 2 năm tù. Mặt đỏ bừng, vẻ xác xơ, y tố cáo Ludo và bà Villeneuve rất dữ. Một làn sóng xì xào đầy ác cảm chạy khắp gian phòng. Y đang hùng biện là bà Villeneuve

muốn giữ Húng Quế vì một ngày nào đó con bé sẽ giàu.

- Con người độc ác ! - Gnafron nói giữa hai kẻ răng, nắm tay siết chặt.

Nhưng rồi hán lại trề môi khinh bỉ :

- Đồ bán đinh !...

Cuối cùng tên "bán đinh" cũng được dẫn đi. Và người ta nghe lời khai của bà Vivie. Rồi người ta nghe lời viên biện lý buộc tội.

- Buộc tội ? - Bistèque sùng sốt hỏi Tondur - Cái gì vậy ?

- Tớ cũng không biết nữa... Nhưng cứ coi về mặt của ông chắc ông không đứng về phía mình. Tondur không làm. Bằng một giọng thông thả và chùng mực, viên biện lý quay về phía bồi thẩm đoàn và mời họ cân nhắc tội ác : bắt cóc, quấy rối trẻ vị thành niên : ông kêu gọi trừng phạt và đề nghị hai năm tù giam.

Năm người bạn rầu hết sức. Chữ "tù" làm bọn chúng lo thất ruột. Tại sao viên biện lý lại cứng

...Tại sao phòng xử không ai phản

rán như vậy ? Tại sao phòng xử không ai phản đối ?

Rồi đến phiên luật sư Bonnet biện hộ. Lúc này Mấy người bạn đều đã quen ông, chính thức coi ông như một người bạn. Bằng một giọng nói mạnh, vang dội, ông nói :

- Tất cả chúng ta đều đau lòng, nếu không nói là choáng váng khi cứ nghe nhắc đi nhắc lại trong phiên tòa này chữ "tội ác". Có ai lương thiện ở đây có thể đánh giá hành động hào hiệp của bà Villeneuve là tội ác không ? Đó là một tội ác ư, khi cứu một đứa bé vừa mất mẹ, trong những hoàn cảnh bi thảm như vậy ? Tất nhiên là khi âm đứa bé trên tay, bà Villeneuve lẽ ra phải tìm han về pháp lý. Nhưng bà chỉ nghe theo trái tim mình và bà cho như vậy là đủ. Quý vị cứ thử tưởng tượng coi cái không khí kinh hoàng khi xảy ra tai nạn... Ai mà không bị chấn động ? Bà Villeneuve đã khẳng định là bà định giao đứa bé này cho một nữ y tá. Nhưng bà không tìm thấy người y tá nào cả. Và bà đã âm đứa bé đi, theo như lòng mong mỏi của bà Barois, lúc đó đã chìm

trong đồng lứa... Giá như bà Villeneuve xin nhận đứa bé một cách hợp pháp, chắc chắn không một ai từ chối. Không. Thừa quý vị, không thể kết tội một người phụ nữ đã cứu sống một đứa bé mồ côi, cho nó một mái nhà hạnh phúc, một đứa bé giờ đây đã thành một cô gái nhỏ dễ thương mà tiếng kêu "má" vừa rồi đã làm chúng ta xúc động đến tận đáy lòng...!

Viên luật sư vẫn nói, lúc thì quay về phía tòa, lúc thì quay về phía bồi thẩm đoàn. Mấy người bạn lắng nghe, lòng đầy thán phục.

- Không, thưa bồi thẩm đoàn, thưa ông chánh án, kết tội người phụ nữ này là không công bằng. Điều mà chúng tôi yêu cầu, điều mà mọi người chờ đợi, là sự tha bổng hoàn toàn !

Luật sư Bonnet ngồi xuống lấy khăn lau trán. Bà Villeneuve nghiêng mình về phía ông với một nụ cười biết ơn, đầy nước mắt.

Viên chánh án và bồi thẩm đoàn đứng dậy.

- Bây giờ đến gì nữa hả cậu ? - Mady hỏi ông Marius.

- Tòa sắp nghị án. Sau đó họ sẽ ra lời phán quyết.

- Phán quyết ?

- Tức là lời tuyên án... nếu cháu muốn... kết án hay tha bổng.

Những giây phút tiếp theo thực là dài đằng đẵng. Cuối cùng, cửa phòng mở. Viên quan tòa mà bồi thẩm đoàn trở về chỗ cũ. Yên lặng hoàn toàn đầy lo âu. Rồi thỉnh linh người ta nghe thấy hai tiếng : tha bổng.

THA BỔNG !...

Hai tiếng này bay từ miệng người này qua miệng người khác. Những tràng pháo tay vang lên. Tondou vui như điên, hân hoan cả giữ ý, liệng cái mũi bẻ lên trời :

- Tuyệt vời ! Thật là tuyệt vời !

Năm người bạn gặp lại Húng Quế, Ludo và bà Villeneuve trước cửa tòa án. Họ bị bao quanh bởi một đám phóng viên, vừa hỏi vừa chụp ảnh họ lia lịa. Con ác mộng chấm dứt. Bà Villeneuve được nhận nuôi Húng Quế và Ludo. Đứng nhìn

đám người tung bùng cười nói, Kafi chạy từ người này qua người khác, vẫy vẫy đuôi như muốn nói :

- Tớ không biết chuyện gì xảy ra, Tidou à, nhưng tớ thấy mọi người sung sướng, và tớ cũng rất lấy làm sung sướng...

*Chúc mừng năm mới
Bonne Année !
Happy New Year !*

*Hẹn gặp vào tuần tới !
Au revoir à la semaine
prochaine !
See you next week !*

đám ng
này qu
nhum
rất)

T BÀN KIM ĐỒNG

HÀ NỘI. FAX: 8229085. ĐT: 8264730 - 8255831

M P.H.S MIỀN TRUNG

TP ĐÀ NẴNG. FAX: 821246. ĐT: 821246 - 820252

NXB KIM ĐỒNG

H CHIỀU-TP. HỒ CHÍ MINH. FAX: 8231867. ĐT: 8291832

Chịu trách nhiệm xuất bản:

NGUYỄN TIẾN VU

Biên tập:

LÊ THANH NGÀ

Trình bày:

PHẠM QUANG VINH

Sửa bài:

NGUYỄN MÃN

Kỹ thuật vi tính:

LÊ VĂN TUẤN

In 7.000 bản-Khổ 10,2x14,2-Tại CTY VĂN HÓA PHẨM
Số XB: 11/KĐA-154/KH-823/CXB cấp ngày 13/12/1995
Mã số ĐV19-In xong và nộp lưu chiểu tháng 1/1997

- Montélimar à? Anh nói thiệt chứ?... Té ra tới rồi à?

Nó chui ra khỏi thùng xe, quơ lấy vali rồi không nói một tiếng, cầm đầu chạy thẳng. Hai người bạn sững sốt nhìn nhau.

- Cái thằng quá giang kiểu kỳ cục! - Tondu nói. - Cậu có thấy vẻ mặt hoảng hốt của nó không? Tại sao nó phải chui vô thùng một cách lạ đời vậy, trong khi xin đi nhờ xe đâu có khó?...

Hai đứa lại nhìn theo dáng xiêu vẹo của thằng nhỏ đang chạy dọc theo hàng cây ngoài đồng.

- Nó có vẻ không biết đi về đâu nữa! - Tidou nhận xét. - Kỳ thiệt, phải hỏi cho rõ mới được.

Và hán quay qua con chó:

- Bắt nó lại, Kafi! Không được cắn nó. Nhưng đừng để nó thoát!

Kafi phóng liền, nó đã quen rượt những kẻ trốn chạy. Chỉ trong giây lát nó đã bắt kịp thằng bé lúc này đang hoảng sợ núp sau một thân cây. Hai người bạn vội vàng chạy lại. Thằng nhỏ mặt

tái mét cứ nhìn chòng chọc vào Kafi đang nhe bộ răng trắng nhớn ra dọa nó.

- Cậu đừng sợ, nó không cắn đâu. - Tidou nói.

- Tại sao cậu bỏ chạy?

Thằng bé vẫn đứng núp sau thân cây, tay xách túi. Nó cao gần bằng Tondu, mặc bộ comple rất khéo bằng vải tuyết-xo, sơ mi trắng. Tóm lại, nó không có một chút gì bụi đời của những đứa lang thang xin quá giang dọc xa lộ.

- Tại sao mấy anh lại thả chó ra rượt tôi? - Nó hỏi bằng một giọng chưa hoàn hồn.

- Đúng rồi... nhưng tại vì cậu bỏ chạy. Cậu có bị... kẹt chuyện gì không? Lẽ ra cậu có thể xin quá giang rồi ngồi cùng buồng lái với tài xế. Chắc họ không từ chối đâu.

- Không... Không thể được.

- Tại sao?

- Tôi không nói được. Mấy anh làm ơn cho tôi đi đi!

- Cậu định đi đâu? Phía này chỉ có vườn cây, toàn vườn cây... Và sau đó là sông Rhône.